

บทเรียนพระคัมภีร์ สำหรับเด็ก

พระเยซูทรงรักซาโหด
และช่วยเหลือ

7 บทเรียน

Based on the Abeka Flash-A-Card Bible Stories - Life of Christ – Series 3

7 บทเรียน

1. หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ
2. ลูกชายข้าราชการ /
พระเยซูในธรรมศาลา
3. บารทิเมอัสชายตาบอด
4. ลูกสาวของไยรัส
5. พระเยซูและเด็ก ๆ /
ลูกแกะที่หลงหาย
6. การเลี้ยงคนห้าพันคน
7. พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ

ยอห์น 4:1-42

บทที่ 1

รูปที่ CB 6-1 พระเยซูต้องเดินทางผ่านสะมาเรีย พระเยซูและสาวกของพระองค์อยู่ในแคว้นยูเดีย ดินแดนตอนใต้ของแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์บอกสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาต้องเดินทางไปแคว้นกาลิลี ดินแดนทางตอนเหนือ “เราจำเป็นต้องเดินทางผ่านสะมาเรีย” พระองค์ตรัส พระเยซูรู้ว่า ในแคว้นสะมาเรียมีประชาชนบางคนที่มีจิตวิญญาณที่หิวกระหายน้ำชำระชีวิต และพระองค์ต้องสนองความต้องการของพวกเขา

บริเวณที่อยู่ระหว่างดินแดนทางเหนือและทางใต้เรียกว่าสะมาเรีย ซึ่งเป็นทางที่สั้นที่สุดและเป็นเส้นทางที่เหมาะสมที่สุดที่จะใช้เดินทางจากยูเดียไปกาลิลี แต่ประชาชนชาวยิวจะไม่เดินทางผ่านสะมาเรียเพราะพวกเขาดูหมิ่นประชาชนชาวสะมาเรียมาก ชาวสะมาเรียถูกเกลียดชังเพราะพวกเขาไม่ใช่ชาวยิวที่มีสายเลือดโดยตรง แต่เป็นพวกเลือดผสมระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติ และเพราะสาเหตุที่ชาวสะมาเรียสร้างสถานนมัสการในสะมาเรียแทนที่จะไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการพระเจ้า

รูปที่ CC 1-1 พระเยซูทรงส่งพวกสาวกเข้าไปในเมือง

ขณะที่พระเยซูและสาวกของพระองค์ไปถึงหมู่บ้านสิคาร์ในแคว้นสะมาเรียนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงวัน พวกเขามาถึงบ่อน้ำของยาโคบ ที่เรียกว่าบ่อน้ำของยาโคบเพราะ ก่อนหน้านี้ประมาณกว่าสองพันมาแล้วปี บรรพบุรุษยาโคบได้ขุดบ่อนี้ พระเยซูได้ส่งสาวกของพระองค์เข้าไปในหมู่บ้านสิคาร์เพื่อซื้ออาหารใน ขณะที่พระองค์นั่งอยู่ข้างบ่อน้ำของยาโคบ พระเยซูรู้ว่าทำไมพระองค์จึงจำเป็นจะต้องเดินทางมาผ่านสะมาเรีย และพระองค์รู้ว่า ในเมืองเล็ก ๆ ที่ชื่อสิคาร์มีประชาชนที่หิวกระหายหาความจริงของพระเจ้า ดังนั้น พระองค์จึงรอคอยอยู่ที่บ่อน้ำนั้น

รูปที่ CC 1-2 พระเยซูทรงพูดคุยกับหญิงคนหนึ่งที่บ้าน

ไม่นานนัก หญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งพร้อมกับเหยือกน้ำทูนไว้บนหัวของเธอได้เดินมาตามถนนเพื่อมาตักน้ำจากบ่อ ในสมัยนั้นไม่มีน้ำก๊อกในบ้าน และพวกผู้หญิงมีงานตักน้ำจากบ่อและหิ้วน้ำนั้นกลับบ้าน โดยปกติทั่วไปแล้ว พวกผู้หญิงของหมู่บ้านจะมาเป็นกลุ่มเพื่อตักน้ำในตอนบ่ายแก่ ๆ หรือตอนเย็น พวกเขาหัวเราะ พูดคุยกัน และมีช่วงเวลาที่มีความสุขด้วยกันขณะที่พวกเธอตักน้ำ เวลาตักน้ำเป็นเวลาพบปะสังสรรค์ของพวกเธอ แต่ผู้หญิงคนนี้มีคนเดียวตอนเที่ยง เพราะเธอมีชื่อเสียงไม่ค่อยจะดีนักในเมืองสิคาร์ ผู้หญิงคนอื่น ๆ ชุบชิบนิทาเกี่ยวกับเธอและหลีกเลี่ยงที่จะพบเธอ ดังนั้นเธอจึงมาที่บ้านตามลำพังเมื่อเธอแน่ใจว่า ไม่มีผู้หญิงคนอื่นอยู่ที่นั่น

เพียงแค่มองดู เธอก็สามารถบอกได้ว่าคนแปลกหน้าที่นั่งอยู่ที่นั่นข้างบ่อน้ำเป็นชาวยิว และเนื่องจากชาวยิวส่วนใหญ่ไม่สนใจชาวสะมาเรีย เธอจึงเพียงแค่ไม่ใส่ใจพระองค์เท่านั้นขณะที่เธอวางเหยือกน้ำลงเพื่อใส่น้ำ

เมื่อหญิงคนนั้นตักน้ำเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับเธอว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง” หญิงคนนั้นแปลกใจที่ชาวยิวจะขออะไรจากชาวสะมาเรีย ปกติชาวยิวจะไม่พูดคุยกับชาวสะมาเรียเลย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะไม่พูดกับหญิงชาวสะมาเรีย เธอพูดว่า “ท่านเป็นชาวยิว ทำไมท่านขอน้ำดื่มจากหญิงชาวสะมาเรีย ท่านรู้ไหมว่าชาวยิวไม่คบหากับชาวสะมาเรีย”

พระเยซูตอบว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานที่น้ำอัศจรรย์ที่พระเจ้ามีให้เจ้า และรู้ว่าเราเป็นใคร เจ้าก็จะขอน้ำดำรงชีวิตจากเรา”

แต่เธอไม่เข้าใจเรื่องนี้ เธอไม่รู้ว่าพระเยซูหมายถึงอะไร เธอพูดว่า “แต่ท่านไม่มีเชือกหรือถังที่จะตักน้ำ และบ่อนี้ก็ลึกมาก ท่านจะเอาน้ำธำรงชีวิตที่ท่านพูดถึงมาได้ยังไง และนอกจากนี้ ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบ บรรพบุรุษของเราผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ ท่านให้น้ำที่ดีกว่าน้ำจากบ่อนี้ที่ยาโคบ บุตรและฝูงสัตว์ของท่านเองก็เคยดื่มหรือ”

แล้วพระเยซูเริ่มต้นอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างน้ำธำรงชีวิตและน้ำธรรมดาซึ่งอยู่ในบ่อ พระองค์ตรัสว่า “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีกและกลับมาตักน้ำมากขึ้น แต่ผู้ที่ดื่มน้ำธำรงชีวิตที่เราให้จะไม่กระหายอีกเลย น้ำธำรงชีวิตที่เราให้จะเกิดเป็นบ่อน้ำพุที่พลุ่งขึ้นตลอดเวลา เหมือนกับมีบ่อน้ำอยู่ภายในตัวเขาที่จะพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์”

หญิงคนนั้นพูดกับตัวเองว่า “น้ำธำรงชีวิต! ชายท่านนี้บอกว่า ท่านจะให้ น้ำธำรงชีวิตแก่ทุกคนที่ขอจากท่าน” เธอรู้สึกสนใจมาก เธอต้องการน้ำ

ธำรงชีวิตบ้าง เพื่อว่าเธอจะไม่ต้องกลับมาที่บ่อนี้ทุกวัน “ได้โปรดเถิดท่าน” เธอพูด “ขอน้ำธำรงชีวิตนั้นให้ดิฉันบ้าง แล้วดิฉันจะไม่กระหายอีก และไม่ต้องเดินเหน็ดเหนื่อยออกมาที่บ่อน้ำทุกวัน”

พระเยซูรู้ว่ามิห้วข้อหนึ่งที่พระองค์ต้องพูดกับหญิงคน
นั้นก่อนที่พระองค์จะให้น้ำธำรงชีวิตแก่เธอ ดังนั้น
พระองค์บอกเธอว่า “ไปเรียกสามีของเจ้ามาที่นี่”

คำพูดนี้ทำให้หญิงคนนั้นสะดุ้งตกใจและเธอ
ตอบว่า “ดี..ดี...ดิฉันไม่มีสามีค่ะ” เธอก้มหน้าและ
ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยความละอาย

“เจ้าพูดถูก” พระเยซูตรัส “เจ้ามีสามีมาแล้วห้า
คน และผู้ชายที่อยู่กับเจ้าเวลานี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า”

เธอยืนอยู่ที่นั่นตกใจอย่างมาก และเธออ้างไป
สักครู่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ชายแปลกหน้าท่านนี้รู้
ความลับในชีวิตเธอได้ยังไง ท่านผู้นี้เป็นใครจึง
สามารถบอกถึงความบาปในชีวิตเธอ เธอพูดโพล่ง
ออกมาว่า “ท่านคงจะต้องเป็นผู้เผยพระวจนะ” (ผู้เผย
พระวจนะคือคนที่พูดแทนพระเจ้า) เธอรู้ว่าชายท่านนี้
ที่รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับความบาปของเธอและความชั่ว
ร้ายทุกอย่างในจิตใจของเธอแม้ว่าท่านจะไม่เคยพบ
กับเธอมาก่อน ชายท่านนี้จะต้องถูกส่งมาจากพระเจ้า

หญิงคนนั้นรู้สึกเดือดร้อนใจ เพราะชีวิตที่เป็น
บาปของเธอเป็นเรื่องที่ไม่น่ายินดีเอามาก ๆ

ดังนั้นเธอจึงหวังที่จะเปลี่ยนหัวข้อการพูด
คุยไปเป็นเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องน่าละอายนี้
เธอถามคำถามที่เคยรบกวนจิตใจของ
เธอมานาน “ท่านเจ้าคะ ช่วยบอกดิฉัน
ได้ไหมคะ” เธอพูด “ท่านซึ่งเป็นชาวยิว
ทำไมจึงยืนยันว่า กรุงเยรูซาเล็มเป็น
สถานที่แห่งเดียวสำหรับการนมัสการ
พระเจ้า ในขณะที่พวกเราชาว
สะมาเรียอ้างว่าเป็นการถูกต้องที่
จะนมัสการที่นี่ ที่ภูเขาเกริชิม
ที่ซึ่งบรรพบุรุษของเรานมัส
การพระเจ้า”

พระเยซูอธิบายว่า ไม่ใช่สถานที่ซึ่งคนนมัสการพระเจ้าที่ถือว่าสำคัญจริง ๆ แต่เป็นวิธีการที่เขานมัสการพระเจ้าต่างหากที่สำคัญ “เพราะว่าผู้ที่นมัสการพระเจ้าจะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง การนมัสการที่แท้จริงต้องอยู่ในความจริงจากหัวใจ” พระเยซูทรงอธิบาย “เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และพระบิดาต้องการการนมัสการแบบนี้”

ตอนนี้หญิงคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองดูพระองค์และพูดอย่างละห้อยว่า “เออละค่ะ อย่างน้อยที่สุด ดิฉันรู้ว่า เวลาที่พระเมสสิยาห์หรือผู้ที่พวกเขาเรียกว่าพระคริสต์เสด็จมา พระองค์จะทรงอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างแก่เรา”

เธอรู้สึกงงและประหลาดใจเมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราคือพระเมสสิยาห์” พระองค์ตรัสอย่างรวดเร็วและถึงกระนั้นก็เป็นความจริง เธอเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริง ๆ คำพูดนั้นได้อธิบายว่าทำไมพระองค์รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเธอ และถึงอย่างนั้นก็ยังเสนอที่จะให้น้ำธำรงชีวิตแก่เธอ

เธอมองเข้าไปในพระเนตรที่น่าอัศจรรย์ของพระองค์และพูดออกมาจากใจของเธอว่า “โอ นี่คือพระองค์ ดิฉันเชื่อว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ที่พวกเราได้เฝ้ารอคอย” เวลานั้นเองที่เธอได้พบกับน้ำธำรงชีวิตที่แท้จริง

รูปที่ CC 1-3 หญิงคนนั้นวิ่งเข้าไปในเมือง

โอ นี่ช่างเป็นข่าวที่น่าอัศจรรย์จริง ๆ เธอแทบจะอดใจรอไม่ไหวที่จะบอกกับเพื่อน ๆ ของเธอและเพื่อนบ้านว่า พระเมสสิยาห์ที่ได้ทรงสัญญาไว้ได้เสด็จมาแล้ว เธอตื่นเต้นมากจนกระทั่งขณะที่เธอรุ่งกลับเข้าไปในเมือง เธอได้ทิ้งเหยือกน้ำของเธอไว้ เธอหิวกระหายน้ำธำรงชีวิตมาหลายปีแล้ว แต่วันนี้ขณะที่เธอมาที่บ่อน้ำของยาโคบเพื่อตักน้ำตามปกติทั่วไป เธอกลับได้พบสิ่งที่เธอปรารถนามาตลอดชีวิตของเธอ น้ำธำรงชีวิต และพระเยซูเองทรงเป็นน้ำธำรงชีวิต เธอเชื่อในพระองค์ แต่ตอนนี้เธอต้องไปและบอกคนอื่นถึงสิ่งที่เธอได้พบ นี่เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์เกินกว่าที่จะเก็บไว้กับตัวเองคนเดียว เธอต้องบอกเพื่อนของเธอ เพื่อนบ้านของเธอ และคนในเมืองของเธอทั้งหมด พวกเขาต้องมาดื่มน้ำธำรงชีวิตด้วย พระคริสต์ทรงเป็นน้ำธำรงชีวิตซึ่งเป็นผู้เดียวที่ทำให้เกิดความอิมใจได้ บางคนพูดว่า “เธอทิ้งเหยือกน้ำและฉวยเอาบ่อน้ำไป”

รูปที่ CC 1-4 พวกสาวกกลับมาพร้อมกับอาหาร

ขณะที่หญิงคนนั้นกลับเข้าไปในเมือง พวกสาวกก็มาถึงพร้อมกับอาหาร พวกเขาแปลกใจอย่างแน่อนที่พบว่า พระเยซูกำลังพูดคุยอยู่กับหญิงชาวสะมาเรีย แต่ไม่มีใครในพวกเขาที่กล้าถามพระองค์ว่าทำไม หรือพระองค์กำลังถกปัญหาอะไรกับเธอ พวกเขาพูดกับพระเยซูว่า “นายท่าน ถึงเวลาทานอาหารแล้วตอนนี้” แต่ถึงแม้ว่าพระเยซูจะเหน็ดเหนื่อยและมีความรู้สึกหิวฝ่ายร่างกายเหมือนกับพวกสาวก แต่พระองค์มีสิ่งที่สำคัญกว่าอาหารอยู่ในความคิดของพระองค์

“อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” พระองค์บอกพวกเขา “อย่าบอกว่า ยังมีเวลาอีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวนี้แน่ะ เราจะบอกแก่ท่าน จงเงยหน้าขึ้นดูนาเถิด เพราะว่าทุ่งนาเหลืองอร่ามพร้อมที่จะเก็บเกี่ยวแล้ว” ทุ่งนาที่พระเยซูกำลังพูดถึงคือประชาชนในโลก พระองค์กำลังบอกว่า ประชาชนหิวกระหายน้ำชำระชีวิตเช่นเดียวกับหญิงคนนั้นที่มาที่บ่อน้ำ การให้น้ำชำระชีวิตแก่พวกเขาเป็นการทำให้เกิดความอิมใจได้มากกว่าอาหารสำหรับร่างกาย พระองค์ทรงห่วงใยประชาชนที่ยังไม่รู้จักพระองค์ และพระองค์ต้องการให้สาวกของพระองค์ห่วงใยด้วย ชาวยิวคนอื่น ๆ อาจจะดูหมิ่นชาวสะมาเรีย แต่ไม่ใช่พระเยซู พระองค์ทรงรักพวกเขา

รูปที่ CC 1-5 หญิงคนนั้นบอกประชาชนใน เมืองเกี่ยวกับพระเยซู

หญิงคนนั้นวิ่งมาถึงในเมืองอย่างแทบจะไม่ได้
หายใจ เธอเรียกทุกคนที่เธอพบ “มาเร็ว มาพบกับ
ท่านผู้หนึ่งที่บอกดิฉันทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีฉันเคยทำ
พระองค์มองเข้าไปในชีวิตของดิฉันโดยตรงและ
บอกดิฉันเกี่ยวกับความบาปของดิฉันทั้งหมด และ
ทรงประทานน้ำชำระชีวิตแก่จิตวิญญาณของดิฉัน
ท่านผู้นี้เป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่?” ขณะที่เธอไป
ตามถนนพูดกับทุกคนที่เธอพบ เธอมาพบกับผู้นำ
คนสำคัญของเมืองนั้น แนนอน พวกเขาทุกอย่าง
เกี่ยวกับเธอ เพราะทุกคนในเมืองต่างก็รู้ว่าเธอเป็น
ผู้หญิงแบบที่ไม่ค่อยจะดีนัก ไม่มีผู้หญิงที่น่านับถือ
คนไหนอยากจะเกี่ยวข้องกับเธอ แต่เพราะเธอพูด
เกี่ยวกับความเชื่อ เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ จึงเป็น
เรื่องที่แปลกมาก พวกเขาคิดว่า บางทีพวกเขา
น่าจะฟังสิ่งที่เธอกำลังพูด

ขณะที่พวกเขาฟังและเฝ้ามองดูเธอพูด พวกเขาพบว่า เธอมีความจริงใจและตั้งใจจริง และมี
ประกายเจิดจ้าและความสุขในดวงตาของเธอ
ขณะที่เธอพูดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ คำพูดของเธอ
ทำให้ชาวเมืองนั้นตัดสินใจที่จะไปดูและเห็นด้วยตา
ของพวกเขาเอง

รูปที่ CC 1-6 ประชาชนเมืองนั้นเชื่อในพระเยซู

ประชาชนคนอื่น ๆ มากมายในเมืองนั้นมีความอยากรู้อยากเห็นมากจนกระทั่งพวกเขาตัดสินใจที่จะไปพบกับท่านผู้นี้ ดังนั้น ประชาชนหลายคนออกไปที่บ่อน้ำของยาโคบเพื่อเห็นด้วยตัวเขาเอง และพวกเขาเชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เนื่องจากสิ่งที่หญิงคนนั้นได้พูดเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาขอให้พระองค์อยู่ในเมืองของพวกเขาและสอนพวกเขาเกี่ยวกับความรักและการยกโทษของพระเจ้า เพราะนั่นเป็นเหตุผลที่พระเยซูอยู่ในเมืองสิคาร์สองวันเต็ม และมีชาวสะมาเรียที่เชื่อและเปิดใจของพวกเขาแต่พระองค์เพิ่มมากยิ่งขึ้น แล้วพวกเขาพบกับหญิงคนนั้นที่พบพระเยซูที่บ่อน้ำเป็นคนแรกว่า "ตอนนี้พวกเราเชื่อเพราะพวกเราได้ยินพระองค์ด้วยตัวของเราเอง ไม่ใช่เพียงเพราะสิ่งที่เจ้าได้บอกกับพวกเรา พระองค์เป็นพระคริสต์และเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกจริง ๆ"

หญิงคนนี้ไม่รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับพระเยซู แต่เธอบอกประชาชนทุกอย่างที่เธอรู้และสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อเธอ และนั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูขอให้เราทำ คือเป็นพยานเพื่อพระองค์ พยานคือผู้ที่บอกในสิ่งที่เขารู้ พระเจ้าทรงช่วยให้เด็ก ๆ ได้รับความรอดหรือเปล่า พระคัมภีร์มีความหมายต่อเรามากหรือเปล่า พระเจ้าได้ยินและตอบคำอธิษฐานของเด็ก ๆ หรือเปล่า พระองค์ทำให้จิตใจของเด็ก ๆ ได้รับความอิมใจจนกระทั่งเราไม่ต้องไปแสวงหา "น้ำของโลกนี้" ที่ไม่สามารถทำให้ความหิวกระหายฝ่ายจิตวิญญาณของเด็ก ๆ ได้รับความอิมใจใช่ไหม ถ้าใช่แล้วจงบอกเรื่องนั้นกับคนอื่น บอกเพื่อนและเพื่อนบ้านของเราทุกคน บอกเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน บอกคนที่ตกอยู่ในความทุกข์ บอกคนที่เปลี่ยนเหมา คนที่ต้องการเพื่อน คนที่ยังคงกำลังค้นหาบางสิ่งบางอย่างที่จะทำให้อิมใจ บอกพวกเขาเกี่ยวกับน้ำธารงชีวิต

น้ำธรรมชาติที่เราต้องดื่มอยู่เรื่อย ๆ เพื่อดับความกระหายของเราเป็นภาพของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ซึ่งเราพยายามจะนำมาทำให้จิตใจของเราได้รับความอึดใจ บางคนเชื่อว่า เงินและสิ่งของต่าง ๆ ที่เงินสามารถซื้อได้จะทำให้พวกเขามีความสุขอย่างครบบริบูรณ์ เป็นที่รู้กันว่าบางคนก็ยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อจะเป็นผู้ที่เก่งกว่าในด้านกีฬาหรือการศึกษาพร้อมกับได้รับเกียรติสูงในชั้นเรียนของเขา โดยคิดว่าความสำเร็จเหล่านี้จะนำความอึดใจมาให้กับสิ่งที่อยู่ภายใน

บางคนคิดว่าการทำหรือการมีสิ่งที่พวกเขาต้องการจะทำให้จิตใจของเราได้รับความพึงพอใจหรือความอึดใจ สมมติว่าพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการ ไม่นานนักพวกเขาก็จะเบื่อ กับสิ่งนั้นและไม่มีความสุขและกระวนกระวายอีก ต่อมาที่เราได้ยินพวกเขาพูดถึงคือ สิ่งอื่นที่พวกเขาต้องการ สิ่งเหล่านั้นทุกอย่างไม่ว่าจะดีและมีราคาแพงเพียงใดก็จะไม่ทำให้คนเราอึดใจหรือทำให้พวกเขามีความสุขภายใน นั่นคือการดื่มน้ำของโลกนี้ และเราต้องกลับมาอีกครั้งแล้วครั้งเล่า และต้องการมากยิ่งขึ้นเพราะความหิวกระหายของเราไม่เคยถูกดับลงไปเลย

จิตใจที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อพระเจ้าและนิรันดร์กาลไม่สามารถได้รับความอึดใจด้วยสิ่งต่าง ๆ ตามธรรมชาติหรือสิ่งโดยทั่วไป เราต้องการน้ำดำรงชีวิต น้ำชนิดที่พระเยซูเท่านั้นสามารถให้ได้ ถ้าหากว่าเด็ก ๆ ยังไม่ได้รับน้ำดำรงชีวิตของพระเจ้าแล้วละก็ ทำไมเด็ก ๆ ไม่เชื่อวางใจพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเป็นส่วนตัวของเด็ก ๆ เล่า

ลูกชายข้าราชการ/พระเยซูในธรรมศาลา
ยอห์น 4:43-54; ลูคา 4:14-32

บทที่ 2

ตอนที่หนึ่ง: พระเยซูทรงรักษาลูกชายของ
ข้าราชการคานา

พระเยซูเสด็จไปแคว้นกาลิลี ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอล ซึ่งเป็นบ้านเดิมของพระองค์ ชาวสื่อและเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการที่พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วย ทำให้คนตาบอดมองเห็น ทำให้คนเป็นง่อยเดินได้ และแม้กระทั่งได้ยกโทษความผิดบาปถูกแพร่กระจายไปทุกหนทุกแห่ง พวกเขาทุกคนต่างก็หวังว่า พระองค์จะทำการอัศจรรย์บางอย่างในแคว้นกาลิลี

พระองค์เดินทางผ่านแคว้นกาลิลีและมาถึงเมืองคานา ที่ซึ่งพระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำเปล่าเป็นน้ำองุ่น พระองค์ตัดสินใจที่จะอยู่ที่นั่นสักพัก

อยู่ห่างออกไปประมาณยี่สิบสี่กิโลเมตรเป็นเมืองคาเปอร์นาอุม มีข้าราชการคนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาลอาศัยอยู่ที่นี่ ซึ่งลูกชายตัวน้อยของเขาป่วยหนักมาก เด็กชายคนนั้นป่วยหนักมากจนกระทั่งทุกคนรู้ว่าเขาจะตายในไม่ช้า เพราะเมื่อถึงจุดนี้ พวกเขารู้ว่าไม่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถทำให้เขาหายดีได้ ข้าราชการคนนั้นกังวลและทุกข์โศกมาก เพราะเขาไม่สามารถช่วยลูกชายของเขา

ข้าราชการคนนั้นได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูและเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการทำสิ่งอัศจรรย์ ดังนั้นเมื่อมีข่าวมาว่า พระเยซูประทับอยู่ในเมืองคานาแคว้นกาลิลี ข้าราชการคนนั้นก็เริ่มจะมีความหวัง บางทีพระเยซูจะใช้ฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์และทำสิ่งที่ไม่มีหมอคนไหนทำได้ นั่นคือการนำสุขภาพที่ดีกลับมาให้ลูกชายตัวน้อยของเขาอีกครั้ง ข้าราชการคนนั้นรู้ว่าเขาจะต้องทำอะไร เขาจะไปหาพระเยซูมารักษาลูกชายของเขา

รูปที่ CC 2-1 ข้าราชการคนนั้นขอให้พระเยซูรักษาลูกชายของเขา

ประมาณบ่ายโมงขณะที่พระเยซูเพิ่งเสร็จสิ้นการสอนในหมู่บ้านคานา ข้าราชการแต่งกายดีคนหนึ่ง รีบร้อนมาก เข้ามาพร้อมกับเสื่อคลุมตัวนอกที่เต็มไปด้วยฝุ่น เพราะเขาได้เดินทางไกลถึงยี่สิบสี่กิโลเมตรจากเมืองคาเปอร์นาอุมมาอย่างรวดเร็วเท่าที่เขาสามารถทำได้

“ขอประทานโทษ ได้โปรดเถิด” ข้าราชการคนนั้นพูด “ข้าพระองค์ต้องพบกับพระองค์ทันที เพราะเป็นเรื่องฉุกเฉินที่เร่งด่วนมาก ได้โปรดเสด็จมารักษาลูกชายของข้าพระองค์” เขาร้องออกมาขณะที่คุกเข่าอยู่ต่อหน้าพระเยซู “ลูกชายของข้าพระองค์ใกล้จะตายแล้ว”

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าไม่ทำการอัศจรรย์ก็จะมีใครในพวกเจ้าที่เชื่อในเราหรือ”

ข้าราชการคนนั้นก็เหมือนคนอื่น ๆ ที่เชื่อในพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงเป็นผู้ที่สามารถทำการอัศจรรย์ที่จำเป็นของพวกเขาได้เท่านั้น แต่พระเยซูรู้ว่าไม่ใช่ความเชื่อที่พวกเขาต้องการ พระองค์ไม่ได้เสด็จมาในโลกนี้เพียงเพื่อทำการอัศจรรย์เพื่อคนที่ตกอยู่ในความเดือดร้อน พระองค์ต้องการให้พวกเขาเชื่อวางใจพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

ข้าราชการคนนั้นเชื่อว่า พระเยซูทรงสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้ ถ้าเพียงแต่เขาจะสามารถพาพระองค์ไปทันเวลาในที่ซึ่งลูกชายของเขาพักอยู่ ถ้าเพียงแต่พระเยซูจะรีบสักหน่อย ข้าราชการคนนั้นรู้ว่าลูกชายของเขากำลังนอนชมอยู่บนเตียงของเขาพร้อมกับมิใช่ขึ้นสูง และไม่เวลาใดเวลาหนึ่งก็อาจจะสายเกินไปก็ได้ แต่ดูเหมือนว่าพระเยซูไม่รู้สึกรว่าเป็นเรื่องฉุกเฉินเร่งด่วน หรือว่าต้องเร่งรีบอะไร “นายท่าน!” ข้าราชการที่เข้าตาจนคนนั้นร้องขอ “ได้โปรดรีบหน่อยเถิด อย่าเสียเวลาอีกต่อไปเลย ขอเสด็จมาเถิด ลูกชายของข้าพระองค์กำลังจะตาย!”

พระเยซูทอดพระเนตรดูข้าราชการคนนั้นด้วยความรักและความสงสาร และบอกกับเขาว่า "จงกลับไปบ้านเถิด ลูกชายของเจ้าได้รับการเยียวรักษาหายแล้ว" ขณะนั้นความเชื่อของข้าราชการคนนั้นน้อยมาก ตอนนั้นเขาก็ไม่เชื่อว่า พระเยซูทรงสามารถรักษาลูกชายของเขาให้หายได้โดยที่พระเยซูไม่ได้เสด็จไปที่บ้านของเขาและดูอาการลูกชายของเขา เขาไม่รู้ว่า พระเยซูไม่จำเป็นต้องเดินทางไปคาเปอร์นาอุมเพื่อรักษาลูกชายของเขาให้หาย

แต่บางทีอาจจะเป็นวิธีการที่พระเยซูตรัสหรือ อาจจะเป็นลักษณะสายพระเนตรของพระองค์ แต่จะเป็นเพราะอะไรก็ตาม หลังจากที่พระองค์ตรัส ข้าราชการคนนั้นรู้ว่า สิ่งที่พระเยซูตรัสเป็นจริง เขาเชื่อคำตรัสของพระเยซูและเลิกกังวลเกี่ยวกับลูกชายของเขา เขาเริ่มออกเดินทางกลับบ้านของเขาด้วยความร่าเริงยินดี เขารู้ว่าลูกชายของเขาหายดีแล้ว โดยที่ไม่ได้เห็นลูกชายของเขา พระเยซูตรัสกับเขาว่า ลูกชายของเขาหายดีแล้ว เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงรักษาลูกชายของเขาให้หายถึงแม้ว่าลูกชายของเขาจะอยู่ห่างไกลก็ตาม

รูปภาพที่ CC 2-2 คนรับใช้สองคนวิ่งออกมาพบข้าราชการคนนั้น

ขณะที่ข้าราชการคนนั้นรีบเดินทางไปตามถนนที่ตรงไปยังบ้านของเขา คนรับใช้ของเขาได้มาพบเขาร้องบอกข่าวดีว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดี ไม่ต้องกังวลแล้ว ลูกชายของท่านหายดีแล้ว”

ข้าราชการคนนั้นถามพวกเขาด้วยความร่าเริงยินดีว่า “ลูกชายของเราเริ่มรู้สึกดีขึ้นตอนไหน”

พวกเขาตอบว่า “เมื่อวานนี้ ตอนบ่ายประมาณบ่ายหนึ่งโมงที่ใช่ของเขาหายไปที่”

แล้วข้าราชการคนนั้นก็รู้ว่า เป็นเวลาเดียวกับที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ลูกชายของเจ้าได้รับการเยียวยารักษาให้หายแล้ว”

รูปภาพที่ CC 2-3 ลูกชายของข้าราชการหายเป็นปกติ

ข้าราชการคนนั้นรีบเดินต่ออย่างมีความสุขมาก และขณะที่เขาใกล้ถึงบ้าน ลูกชายตัวน้อยของเขาก็วิ่งออกมาทักทาย การได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งเป็นเรื่องที่น่าชื่นชมยินดีและมีความสุขจริง ๆ เด็กผู้ชายตัวน้อยนั้นหายดีแล้ว เวลานี้ ข้าราชการคนนั้นเชื่อว่า แท้จริงแล้ว พระเยซูทรงเป็นมากยิ่งขึ้นกว่าผู้ที่สามารถทำการอัศจรรย์ที่น่าพิศวงได้ เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้ทรงสัญญาไว้ เป็นพระบุตรของพระเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดของโลก ข้าราชการคนนั้นได้รับความรอดในวันนั้น เขาเกิดในครอบครัวของพระเจ้า ดังนั้นความเบิกบานสดใสของเขาเป็นคำพยานของเขาว่า ครอบครัวของเขา คนรับใช้ของเขา และคนในครอบครัวของเขาทั้งหมดเชื่อในพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างเป็นส่วนตัวด้วย

ตอนที่สอง: พระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

รูปภาพที่ CC 2-4 พระเยซูทรงอ่านพระวจนะในธรรมศาลา

ขณะที่พระเยซูทรงอยู่ที่นั่นบนโลก ทุกวันสะบาโต พระองค์จะเข้าไปในธรรมศาลาเพื่อพบปะกับประชาชนคนอื่น ๆ และฟังการอ่านพระวจนะ ธรรมศาลาไม่เหมือนกับพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นสถานที่ที่ประชาชนทำการถวายเครื่องบูชาเพราะความบาป ธรรมศาลาเป็นเหมือนกับคริสตจักรในปัจจุบันนี้มากกว่า ในทุก ๆ เมืองมักจะมีธรรมศาลาหนึ่งแห่ง ซึ่งเป็นที่ที่ประชาชนมารวมตัวกันเพื่ออธิษฐานและฟังพระวจนะของพระเจ้าที่มีการอ่านและอธิบาย

แน่นอนว่าในเวลานั้นมีเพียงพันธสัญญาเดิมเท่านั้นที่ได้รับการเขียนขึ้นมา และไม่ได้เย็บเล่มเป็นหนังสือเหมือนที่เรามีในปัจจุบันนี้ แต่พระวจนะของพระเจ้าได้รับการเขียนไว้ในหนังสือม้วน คนที่ได้รับการเรียกว่าอาลักษณ์จะคัดลอกคำของพระคัมภีร์ลงบนผืน

หนังสือที่ดัดเป็นชิ้นยาวๆอย่างละเอียดเพื่อจะแน่ใจว่า พวกเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงสักคำเดียวหรือแม้เพียงตัวอักษรตัวเดียว แล้วพวกเขาก็จะม้วนผืนหนังสือบนท่อนไม้เพื่อทำเป็นหนังสือม้วน อาลักษณ์ต้องการอย่างน้อยที่สุดยี่สิบสี่ม้วนเพื่อจะเขียนพันธสัญญาเดิมออกมาทั้งหมด หนังสือม้วนเหล่านี้มีค่าอย่างสูง และเก็บรักษาไว้ในสถานที่พิเศษที่มีเกียรติในธรรมศาลา พระวจนะจากพันธสัญญาเดิมได้รับการอ้างอิงในพันธสัญญาใหม่โดยพระเยซูและอัครสาวกประมาณสามร้อยครั้ง

ในวันสะบาโตวันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูแะมาที่บ้านเกิด
ของพระองค์ในเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่
พระองค์มาอยู่ที่นั่นตั้งแต่พระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจ
ของพระองค์ พระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลา ผู้นำที่
รับผิดชอบในธรรมศาลามักจะเชิญแขกที่มาเยือนที่มี
ชื่อเสียงดีเป็นผู้ที่ได้รับการแนะนำให้อ่านพระวจนะให้
พวกเขาฟัง พระเยซูทรงมีชื่อเสียงดีในเวลานั้นอย่าง
แน่นอน และดังนั้นพวกเขาจึงส่งหนังสือม้วนให้
พระองค์ และขอให้พระองค์อ่านให้ฟัง

พวกเขาส่งหนังสือม้วนพระธรรมอิสยาห์ ซึ่ง
พระองค์ทรงคลี่ออกมาจนกระทั่งถึง อิสยาห์ 61:1, 2
แล้วพระองค์ทรงเริ่มต้นอ่าน:

*"พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่เหนือ
ข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้
เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้
ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสราเอลแก่บรรดาเชลย ให้
ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบ
บังคับเป็นอิสระ*

*และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระ
เป็นเจ้า...."*

พระองค์หยุดอ่านที่กึ่งกลางประโยค ม้วนหนังสือ
ม้วนนั้น และส่งให้กับเจ้าหน้าที่เอาไปเก็บ และแล้ว
พระองค์ก็นั่งลง สายตาทุกคู่จับอยู่ที่พระเยซูขณะที่
พระองค์เดินไปยังที่ประทับของพระองค์ พระองค์จะ
อธิบายอย่างไรกับพระวจนะที่พระองค์เพิ่งอ่านจบไป

พระเยซูหันไปทางประชาชนและพูดอย่างสุภาพ
และประกอบด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ "พระวจนะตอนนี้ที่
ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว"

ประชาชนต่างมองซึ่งกันและกันด้วยความตื่นเต้น
มาก พวกเขาเข้าใจอย่างชัดเจนกับสิ่งที่พระเยซูกำลัง
พูด พระองค์พูดว่า "เราคือผู้เผยพระวจนะที่ได้ทรง
สัญญาไว้ ผู้ซึ่งจะเทศนาข่าวดีและรักษาจิตใจที่แตก
สลาย และปลดปล่อยนักโทษแห่งความบาป เราคือ
พระเมสสิยาห์ พระผู้ทรงสัญญาไว้"

แต่ว่าเรื่องนี้จะเป็นไปได้ยังไง นี่ไม่ใช่พระเยซูที่เคยเป็นเพื่อนบ้านของพวกเขามาหลายปีหรือ ทำไมหรือ ไม่ใช่เมื่อหลายปีที่ผ่านมามีหรือที่พระองค์เป็นเด็กผู้ชายตัวเล็กที่เล่นอยู่ในถนนเมืองนาซาเร็ธกับลูกๆ ของพวกเขาเอง และพระองค์มาจากครอบครัวช่างไม้ “เขาก็เป็นเหมือนกับพวกเราคนหนึ่ง” พวกเขา กำลังคิด “เป็นเพียงคนหนึ่ง เขาไม่สามารถเป็นพระเมสสิยาห์หรอก” พวกเขาสามารถบอกได้จากวิธีที่พระองค์พูดว่า พระองค์ไม่ใช่เป็นแค่คนหนึ่ง แต่พวกเขาเลือกที่จะไม่เชื่อความจริง

พระเยซูพูดอีกครั้ง “เรารู้ว่าพวกท่านจะพูดอะไร – ‘ถ้าท่านเป็นพระเมสสิยาห์ จงทำการอัศจรรย์ในนาซาเร็ธเหมือนอย่างที่ท่านทำในเมืองคาเปอรนาอุม พิสูจน์ให้เราเห็นซิ’ แต่เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดได้รับการต้อนรับในเมืองของเขาเอง ลองคิดถึงผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ ในสมัยของเขามีแม่ม่ายหลายคนในอิสราเอล แต่พระเจ้าทรงส่งเขาไปช่วยแม่ม่ายเพียงคนเดียว ซึ่งเป็นคนต่างชาติ (ไม่ใช่ชาวยิว) และในสมัยของเอลีชา มีชาวยิวหลายคนที่เป็นโรคเรื้อน แต่พระเจ้าทรงให้เอลีชารักษาคคนโรคเรื้อนเพียงคนเดียว คือนาอามาน ชาวซีเรียซึ่งเป็นคนต่างชาติ (ไม่ใช่ชาวยิว)” พระเยซูตรัสอย่างแท้จริงว่า “พระเจ้าอาจจะกำลังทำงานในหมู่พวกท่าน แต่พวกท่านอาจไม่ได้เข้าร่วมงานของพระองค์ พวกท่านไม่สนใจพระเจ้าโดยจิตใจที่แข็งกระด้างของพวกท่าน และพระองค์จะไม่สนใจพวกท่าน พระองค์อาจจะทำสิ่งที่ดีกว่าเพื่อคนต่างชาติที่ท่านดูหมิ่นมากกว่าที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกท่าน”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ประชาชนก็พากันเดือดดาล “พวกเราเป็นชาวยิว” พวกเขาให้เหตุผล “และเขากำลังบอกพวกเราว่า บางครั้งพระเจ้าชอบอวยพรคนต่างชาติ มากกว่า และไม่ใช้กับชาวยิว พวกเราจะไม่ทนกับคำพูดนั้น” และในธรรมศาลาที่นั่น ผู้นำชาวนาซาเร็ธบางคนโกรธมากจนกระทั่งพวกเขาต้องการที่จะฆ่าพระเยซูทันที

CC 2-5 คนเมืองนาซาเร็ธพยายามที่จะผลัก พระเยซูให้ตกหน้าผา

พวกเขาจับพระองค์และลากพระองค์
ออกไปจากธรรมศาลา พวกเขาพาพระองค์ผ่าน
ถนนเมืองนาซาเร็ธไปที่หน้าผาสูงชันที่อันตราย
มาก พระเยซูไม่ได้พยายามที่จะหนีจากพวกเขา
แต่ในขณะที่พวกเขากำลังจะเหวี่ยงพระองค์ตก
หน้าผาและเฝ้ามองดูพระองค์กระแทกก่อนหิน
ข้างล่างแหลกเป็นชิ้นๆ ทันใดนั้นพวกเขาก็รู้ว่า
พวกเขาไม่ได้จับพระองค์ไว้อีกต่อไป ดูเหมือน
พวกเขาไร้อำนาจทันทีที่จะทำอะไร พวกเขาทำ
ไม่ได้แม้แต่จะเอื้อมมือออกไปหาพระองค์และ
จับตัวพระองค์ไว้

CC 2-6 พระเยซูดำเนินผ่านพวกเขาไปในทางของพระองค์

พวกเขาพยายามที่จะจับพระองค์ แต่มีสิ่งเปลี่ยนแปลงประหลาดเกิดขึ้น พวกเขาไม่สามารถขยับตัวเหมือนกับว่าพวกเขาถูกทากาวติดกับพื้น สิ่งที่พวกเขาทุกคนทำได้คือยืนอยู่ที่นั่นและจ้องมองด้วยดวงตาที่เบิกกว้างขณะที่พระเยซูดำเนินผ่านทางกลางพวกเขาไปในทางของพระองค์

การอัศจรรย์เพียงจะเกิดขึ้นที่นั่นในเมืองนาซาเร็ธ และพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของการอัศจรรย์ แต่พวกเขาไม่ชอบการอัศจรรย์แบบนี้ พระเยซูทรงทำให้พวกเขาไม่มีอำนาจที่จะแตะต้องพระองค์ คนเมืองนาซาเร็ธสามารถจับพระเยซูไว้ได้แล้วและกระชากพระองค์ออกไปนอกธรรมศาลา พวกเขาสามารถลาก กระชาก และจุดพระองค์ผ่านถนนเมืองนาซาเร็ธไปที่ท้ายเมือง ตรงหน้าผา ตอนที่พวกเขากำลังจะเหวี่ยงพระองค์ลงไป ทันใดนั้น พวกเขาก็ไม่มีอำนาจต่อต้านพระองค์ เพราะพระองค์เพียงจะหันและเดินจากไป

เด็ก ๆ รู้ไหมว่า พระเยซูไม่ได้เสด็จลงมาจากสวรรค์เพื่อถูกเหวี่ยงลงหน้าผา ใช่ พระองค์เสด็จมาสิ้นพระชนม์หรือตาย แต่เวลาและลักษณะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ได้มีการวางแผนไว้อย่างชัดเจนแน่นอนแล้วตั้งแต่เวลาเริ่มต้น และไม่มีอันตรายอะไรที่จะเกิดกับพระองค์ได้จนกว่าเวลาที่กำหนดไว้จะมาถึง แผนการของพระบิดาคือ พระเยซูจะสิ้นพระชนม์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ไม่ใช่เมืองนาซาเร็ธจะเป็นการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนในเวลากำหนดที่สมบูรณ์ของพระเจ้า และนี่ไม่ใช่เวลากำหนดของพระเจ้า และไม่ใช่สถานที่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ดังนั้นพระเยซูจึงออกจากเมืองนาซาเร็ธโดยไม่ได้รับอันตราย และยังคงทำพันธกิจการเทศนาของพระองค์ต่อไปกับคนยากจน ในการรักษาคนที่หัวใจที่แตกสลาย เป็นเหตุให้คนตาบอดมองเห็น และหักโซ่ตรวนแห่งความบาป

CC 2-4 การอยู่ในโบสถ์วันอาทิตย์

เด็ก ๆ จำธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเยซูทำตามได้ไหม พระองค์มีธรรมเนียมปฏิบัติในการไปที่ธรรมศาลาทุกวันสะบาโตเพื่อประชุมพบปะกับคนอื่นและฟังพระวจนะของพระเจ้า นี่เป็นนิสัยที่สำคัญสำหรับผู้ติดตามพระเยซูทุกคนต้องมีด้วย

ปัจจุบันนี้เรามีคริสตจักรหรือโบสถ์แทนธรรมศาลา เป็นที่ซึ่งคริสเตียนประชุมพบปะกันเพื่อร้องเพลง สำนึกศีลธรรม นมัสการ อธิษฐาน นำถวายทรัพย์ของพวกเขา และฟังพระวจนะพระเจ้าที่ได้รับการเทศนา พระเจ้าบอกเราว่า เราต้องประชุมพบปะกันทุกอาทิตย์ พระองค์ต้องการให้เราอยู่ในโบสถ์ในแต่ละอาทิตย์ เพราะนั่นเป็นสิ่งสำคัญเพื่อเราจะเติบโตขึ้นฝ่ายจิต วิญญาณ และเป็นการช่วยเหลือคนอื่น ๆ เวลาที่เราไปโบสถ์อย่างสัตย์ซื่อก็จะช่วยให้คนอื่นรู้ว่าเราเอาจริงเอาจังเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน เป็นการเปิดทางให้เราแบ่งปันพระพรของพระเจ้ากับคนอื่นและชื่นชมยินดีในวิถีทางของพระเจ้า ไม่มีคริสเตียนคนใดเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งได้หากเขาละเลยความรับผิดชอบในการไปโบสถ์ของเขา

* สำหรับเด็กนักเรียนที่โตกว่า

(1) ปัจจุบันนี้ เราไปโบสถ์วันอาทิตย์ วันต้นสัปดาห์ แทนที่จะเป็นวันเสาร์ (วันสะบาโตสมัยพระคัมภีร์เดิม) นี่เป็นเพราะพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายในวันอาทิตย์ วันต้นสัปดาห์ ทำให้วันอาทิตย์เป็นวันที่สำคัญที่สุดในปฏิทินคริสเตียน เป็นวันแห่งการหยุดพักและนมัสการพระเจ้า ไม่ใช่วันทำงาน ประชาชนและชาติต่างๆ ตลอดประวัติศาสตร์ที่ถวายเป็นเกียรติพระเจ้าโดยการถือรักษาวันบริสุทธิ์ของพระองค์พบว่า พระเจ้าทรงให้เกียรติพวกเขาด้วยความแข็งแรงฝ่ายร่างกาย การเติบโตขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ และความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ

ในยุคมืดที่สุดของประวัติศาสตร์ฝรั่งเศส เมื่อประเทศนั้นเพิ่งจะผ่านพ้นการปฏิวัติต่อผู้นำประเทศ ประชาชนชาวฝรั่งเศสตัดสินใจเป็นชาติหนึ่งที่จะยกเลิกกฎของพระเจ้า “เราจะไม่หยุดพักและนมัสการพระเจ้าวันหนึ่งในเจ็ดวัน” พวกเขาบอกว่า “ในสิบวัน เราจะหยุดเพียงหนึ่งวัน และเราจะไม่นมัสการพระเจ้า” ไม่นานนัก ประชาชนชาวฝรั่งเศสพบว่า พวกเขาไม่สามารถถือตามการตัดสินใจ ใดๆ ของพวกเขาได้ หลังจากตารางเวลาใหม่ของพวกเขาผ่านไปเพียงสองสามเดือน พวกเขาเหน็ดเหนื่อยมากจนกระทั่งไม่สามารถทำงานของพวกเขาให้ถูกต้องได้ พวกเขาไม่สามารถผลิตสิ่งของที่พวกเขาต้องการ และทุกคนก็เริ่มหิว ในที่สุด พวกเขาพบว่า พวกเขาจะกลับไปทำสิ่งต่างๆ ตามวิธีของพระเจ้า แม้ว่าพวกเขาเลือกที่จะเป็นผู้ที่เชื่อว่าไม่มีพระเจาก็ตาม พระคัมภีร์บอกว่าพระเจ้าทรงจัดให้มีวันสะบาโตสำหรับคนเรา เป็นแผนการของพระองค์เพื่อการดีของเราเอง และเรามักจะทำการต่างๆ ได้ดีที่สุดในเวลาที่เรานั่งฟังพระองค์ นั่นเป็นสาเหตุที่พระองค์ต้องการให้เราใช้หนึ่งวันในแต่ละสัปดาห์เพื่อพักร่างกายและความคิดของเรา และตั้งใจในการนมัสการพระองค์

(2) เด็ก ๆ คงจะจำได้ว่า เวลาที่พระเยซูอ่านพระคัมภีร์ในธรรมศาลาของเมืองนาซาเร็ธ พระองค์หยุดที่ตรงกลางประโยค หลังจากทีพระองค์อ่านว่า "และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเป็นเจ้า" พระองค์ทรงม้วนหนังสือม้วนแล้วนั่งลง เด็ก ๆ อยากจะฟังข้อความหลังจากนั้นไหม ซึ่งอยู่ในหนังสือพระธรรม อิสยาห์ 61:2 "...และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา" พระเยซูไม่ได้อ่านพระวจนะเหล่านั้นเพราะไม่เกี่ยวกับการเสด็จมาบนโลกครั้งแรกของพระองค์ การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ไม่ใช่วันแห่งการแก้แค้น แต่เป็นวันแห่งความเมตตา เวลาที่พระองค์ทรงรักษาคนที่หัวใจแตกสลาย เพื่อเทศนาแก่คนยากจน เพื่อเปิดตาของคนตาบอด และปล่อยเชลยให้เป็นอิสระ พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยประชาชนและสิ้นพระชนม์เพราะความบาปของเรา และทรงเป็นขึ้นมาใหม่อีกครั้งเพื่อชำระเราให้บริสุทธิ์ พระองค์จะเสด็จมาในการพิพากษาเวลาที่พระองค์เสด็จมายังโลกครั้งที่สอง ซึ่งจะเป็น "วันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา" เมื่อทุกคนที่ถูกทิ้งไว้หลังจากการรับขึ้นสู่สวรรค์ และไม่เคยยอมรับข้อเสนอดีเลิศของพระองค์เกี่ยวกับความรอดจะถูกพิพากษาเพราะความบาปของพวกเขา

บารทิเมอัสขายดาบอด
มาระโก 10:46-52; ลูคา 18:35-43

บทที่ 3

**CC 3-1 มีคนบอกบารทิเมอัส คนตาบอดว่า
พระเยซูกำลังจะเสด็จมา**

นอกเมืองเยรีโค มีขอทานตาบอดคนหนึ่งชื่อ บารทิเมอัส กำลังนั่งอยู่ข้างถนนเพื่อขอทานจาก คนที่ผ่านไปมา วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า ปี แล้วปีเล่า บารทิเมอัสก็ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ชาวเมือง เยรีโคชินกับการเห็นเขานั่งอยู่ที่นั่น และได้ยินคำ อ่อนวอนอย่างน่าสงสารของเขา “ได้โปรดช่วยคน ตาบอดยากจนด้วย โปรดให้ทานข้าด้วย”

บารทิเมอัสเกิดมาตาบอด เขาไม่เคยเห็นแสง สว่าง ต้นไม้ ดอกไม้ หรือแม้แต่หน้าแม่ของเขาเลย หลายคนพยายามบอกเขาเกี่ยวกับแสงอาทิตย์และ ความงามของดวงอาทิตย์ตก แต่เขานึกภาพไม่ออก และไม่เข้าใจเลย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสีดำ เสมอสำหรับเขา ในสมัยนั้นคนตาบอดหางานทำ ไม่ได้ พวกเขาไม่สามารถไปโรงเรียน พวกเขาไม่สามารถเรียนรู้เพื่ออ่านอักษรเบลล์เหมือนกับคนตา บอดในปัจจุบันนี้ พวกเขาไม่มีหมาที่มองเห็นได้ที่จะ นำทางพวกเขา สิ่งที่พวกเขาสามารถหาเลี้ยงชีพ ได้ก็คือ การเป็นขอทาน

น้อยคนนักที่จะหยุดแวะทักทายพูดคุยกับ บารทิเมอัสเพื่อบอกข่าวกับเขา หรือพาเขาเดิน เขา อยากจะมองเห็นเหมือนกับคนอื่น ๆ สำหรับเขาแล้ว ชีวิตน่าสิ้นหวังมาก เนื่องจากเขาใส่เสื้อผ้าที่เก่าขาด รุงรังเป็นผ้าขี้ริ้ว ทุกข์โศก และตาบอด

วันหนึ่ง มีคนคนหนึ่งผ่านมา หยุดอยู่ข้าง ๆ เขาและพูดว่า “บาร์ทิเมอัส เรามีข่าวดีจะบอกเจ้า” “ข่าวอะไรหรือ” บาร์ทิเมอัสถามเขาด้วยเสียงแสดงความยินดีที่มีคนแวะคุยกับเขา แม้จะเพียงแค่อสองสามนาทีก็ตาม

คนนั้นตอบว่า “มีพระอาจารย์ในประเทศของเราที่ทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ท่านรักษาคนเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายแรงที่สุดให้หายได้ ท่านแต่ต้องคนโรคเรื้อนและเขาก็หายจากโรคเรื้อน ท่านทำให้คนเป็นง่อยเดินได้ และทำให้คนหูหนวกได้ยิน ใช่แล้ว ท่านยังเปิดตาคนตาบอดให้มองเห็นได้ด้วย”

บาร์ทิเมอัสแทบจะไม่เชื่อหู่ตัวเอง หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้นขณะที่แสงแห่งความหวังอันน้อยนิดได้จุดประกายขึ้นภายในตัวเขา “ได้โปรดกรุณาพาข้าไปพบท่าน บางทีท่านอาจจะรักษาตาของข้าได้ บางทีท่านอาจจะทำให้ข้ามองเห็นได้ ท่านผู้นั้นชื่อว่าอะไร”

เพื่อนของเขาตอบว่า “ชื่อของท่านคือ พระเยซู”

“อ้อ ข้าเคยได้ยินเกี่ยวกับท่าน” บารทิเมอัสบอก “บางคนคิดว่าท่านเป็นพระเมสสิยาห์ พระผู้ช่วยให้รอด บางคนบอกข้าว่า ท่านสามารถยกโทษความบาปได้”

“ชาวดีก็คือ” เพื่อนของเขาบอก “ท่านได้มาที่เมืองเยรีโค อันที่จริงก็คือ ท่านกำลังมาตามถนนสายนี้ ตอนนี้ข้าสามารถมองเห็นท่านอยู่”

“ถ้าเพียงแต่ท่านจะผ่านมาทางนี้” บารทิเมอัสที่น่าสงสารคิด ขณะที่ความหวังมากมายได้เ่อลั่นอยู่ภายในใจของเขา

บารทิเมอัสมีความหวังในป้ายที่แสงแดดส่องให้ความอบอุ่นขณะที่เขาได้ยินเสียงคนพูดคุยกัน และมีเสียงฝีเท้ามากมายกำลังตรงมาในทางของเขา เขาสามารถบอกได้ว่าฝูงชนกลุ่มใหญ่มากกว่าปกติกำลังใกล้มาถึงเขา บารทิเมอัสตะโกนออกไปว่า “เกิดอะไรขึ้น” เขารู้ว่าจะต้องมีคนหลายคนในกลุ่มคนที่ส่งเสียงดังนั้น แต่ไม่มีใครตอบบารทิเมอัสคนตาบอด ดังนั้นเขาจึงร้องตะโกนอีกครั้ง

แล้วก็มีคนบอกเขาว่า “พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ กำลังจะผ่านมา”

บารทิเมอัสแทบจะไม่เชื่อหูตัวเอง “พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ นี่เป็นชาวดีเกินกว่าที่จะเป็นจริง”

บารทิเมอัสมั่นใจว่า พระเยซูของคัมภีร์สามารถช่วยเขาได้ และพระองค์อาจจะเป็นพระเมสสิยาห์ พระผู้ช่วยให้รอดของโลกที่ได้ทรงสัญญาไว้ ดังนั้นเขาจึงตัวสั่นด้วยความตื่นเต้น “ข้าต้องไม่พลาดโอกาสที่จะพบกับพระองค์ตอนนี้ ข้าอาจจะไม่มีโอกาสแบบนี้อีก” เขาคิด บารทิเมอัสได้ยินเสียงหลายเสียงและเสียงนั้นก็ดังขึ้นและดังขึ้นเรื่อย ๆ เขาเดาว่า ตอนนี้พระเยซูจะต้องมาใกล้มากแล้ว และอีกไม่นานพระเยซูก็จะจากไป อะไรก็ตามที่เขาอยากจะทำจะต้องทำอย่างรวดเร็ว นี่เป็นโอกาสเดียวของบารทิเมอัส

CC 3-2 บาร์ทิเมอัสร้องเรียกพระเยซู

เวลานี้ฝูงชนห้อมล้อมพระองค์ไว้เต็มไปหมด บาร์ทิเมอัสลุกขึ้นยืนและตะโกนสุดเสียงของเขาว่า “พระเยซู พระบุตรดาวิด ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์ ช่วยข้าพระองค์ด้วย” ความต้องการทั้งหมดในจิตใจของเขาอยู่ในเสียงร้องนั้น ทั้งหมดที่เขาหวังมาตลอดชีวิตที่นาเศรัและทุกขัศไกของเขา

บาร์ทิเมอัสร้องอีกครั้งด้วยเสียงดังเท่าที่เขาจะร้องออกไปได้ “พระเยซู พระเยซู พระบุตรของดาวิด ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ด้วย” เวลานี้เขาต้องการพระองค์เหลือเกิน

“หุบปาก เจ้าแก่ตาบอด” คนบางคนตะโกนใส่หน้าเขา “ตอนนี้นายท่านมึงงานยุ่งและถูกรบกวนมากพอแล้ว”

คนพวกนี้ทำร้ายคนตาบอดด้วยความใจดำของพวกเขาได้ยังไง ฝูงชนไม่รู้ว่ พระเยซูไม่เคยมึงงานยุ่งเกินไป พระองค์ไม่เคยถูกรบกวนจากเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเรา พระองค์ทรงเมตตา และพระองค์บอกให้เราจะมีเมตตาต่อกันและกัน ไม่ใช่แต่เฉพาะเพื่อนของเราและคนที่เรารักเท่านั้น แต่ให้แสดงความเมตตากับคนพิการ คนด้อยโอกาส และทุกคนที่ต้องการความรักของเรา

บาร์ทิเมอัสไม่สนใจคนที่พยายามบอกให้เขาเงียบ เขากลับร้องขอความช่วยเหลือเสียงดังมากยิ่งขึ้น เขาจะต้องดึงความสนใจของพระเยซูจากเสียงอึกทึกของฝูงชนให้ได้

แล้วดูเหมือนว่า ฝูงชนจะหยุดการเคลื่อนไหว และเขาได้ยินเสียงของพระเยซูที่เต็มเปี่ยมด้วยความเมตตาและความรักพูดว่า “พาเขามาหาเราซิ”

มีเสียงพูดมาว่า “บาร์ทิเมอัส มานีซี นายท่านเรียกเจ้าให้มาพบ” พระเยซูกำลังเรียกเขา นี่เป็นสิ่งที่ดีเกินกว่าจะเป็นความจริงได้ เขาเริ่มขยับไปข้างหน้าด้วยความร่าเริงยินดี ขยับไปในทิศทางของเสียงพระเยซู

CC 3-3 พระเยซูทรงเรียกบารทิเมอัสให้มาหาพระองค์

ขณะที่บารทิเมอัสคุกเข่าลงที่เท้าของพระเยซู พระเยซูถามเขาว่า “เจ้าชื่ออะไร”

“บารทิเมอัส”

“เจ้าตาบอดมานานแค่ไหนแล้ว” พระเยซูถามแน่นอนว่าพระเยซูรู้แล้ว เพราะพระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่พระองค์ต้องการให้ประชาชนที่นั่นได้ยินคำตอบของบารทิเมอัส

“ตลอดชีวิตของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เกิดมาตาบอด” บารทิเมอัสตอบ

“บารทิเมอัส เจ้าต้องการให้เราทำอะไรให้เจ้าหรือ” พระเยซูถาม

ลองคิดดูซิ ที่นี่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้สร้างผู้ทรงทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ กำลังถามขอทานตาบอดที่น่าสงสารว่า เขาต้องการอะไร?

บารทิเมอัสร้องออกมาด้วยสุดใจของเขาว่า “นายท่าน ข้าพระองค์ต้องการมองเห็น ข้าพระองค์ต้องการสายตาที่มองเห็นได้”

ดังนั้น พระเยซูบอกกับเขาว่า “ตกลง เราจะทำให้เจ้า จงรับสายตาที่มองเห็นได้ของเจ้า ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติและช่วยให้เจ้ารอด”

CC 3-4 บาร์ทิเมอัสมองเห็นได้

และคนตาบอดสามารถมองเห็นได้ทันที
บาร์ทิเมอัสไม่เพียงแต่ได้รับการรักษาให้หายจาก
การตาบอดของเขาเท่านั้น แต่พระเยซูเห็นความ
เชื่อที่อยู่ในจิตวิญญาณของเขาและช่วยเขาให้รอด
ด้วย พระเยซูทรงประทานการมองเห็นทางกาย
สำหรับตาของเขา และชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณสำหรับ
จิตใจของเขา พระเยซูตอบคำขอร้องของบาร์
ทิเมอัส เพราะเขาขอด้วยความเชื่อ

หลังจากที่บาร์ทิเมอัสได้รับสายตาที่มองเห็น
ได้ เขาขอบพระคุณพระเยซูทันทีสำหรับความ
อัศจรรย์ที่ดียอดเยี่ยมที่เขาได้รับ และเขาติดตาม
พระเยซู ยกย่องและสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า

นั่นเป็นวิธีที่เราควรทำ เวลาที่เราได้รับชีวิต
ฝ่ายจิตวิญญาณ ได้รับการยกโทษความผิดบาป
ของเรา และมีพระเยซูอยู่ในจิตใจของเรา เราควร
ติดตามพระองค์และเชื่อฟังพระองค์ด้วยการ
สรรเสริญและขอบพระคุณ เราไม่ควรที่จะเป็น
เหมือนกับหลาย ๆ คนที่ได้รับพระพรอันน่าอัศจรรย์
ของพระเจ้าและไม่เคยขอบพระคุณพระองค์ แต่
กลับถือเอาพระพรของพระองค์ทั้งหมดเป็นเรื่อง
ธรรมดาราวกับว่า พระองค์ทรงเป็นหนี้พระพรกับ
พวกเขา

เมื่อบาร์ทิเมอัสถวายเกียรติพระเจ้าและติดตาม
พระเยซู นี่เป็นคำพยานที่สำคัญสำหรับคนมากมาย
พวกเขาเห็นบาร์ทิเมอัสเป็นพยานเพื่อองค์พระเยซู
เจ้า ครุหวังว่า เราจะพยายามเป็นพยานเพื่อพระองค์
ด้วยการบอกคนอื่นถึงสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อเรา
เพื่อจะพาพวกเขามาเชื่อวางใจและสรรเสริญ
พระองค์ด้วย

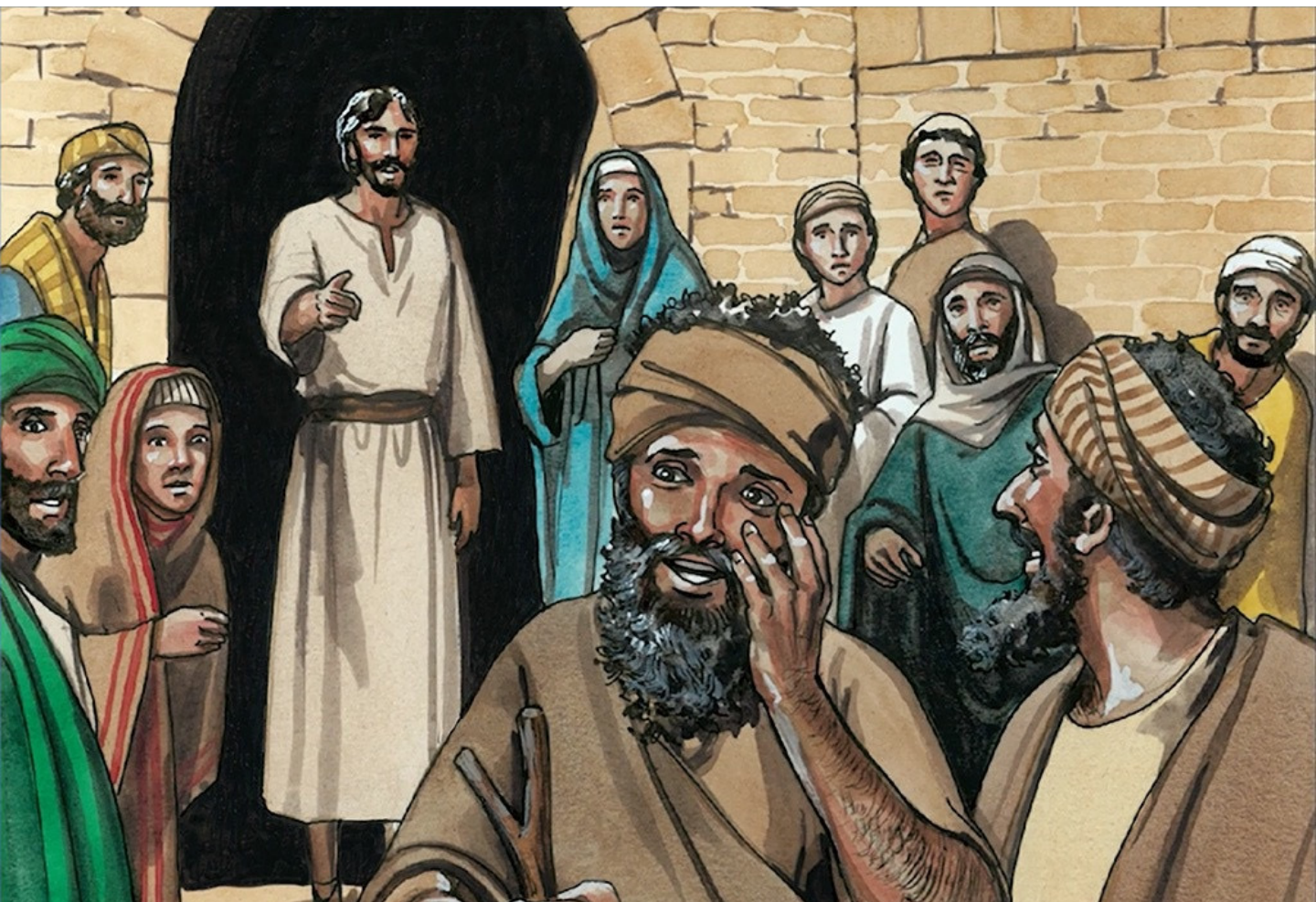
มีบางคนที่ไม่ต้องการให้เราตื่นเต้นและกระตือรือร้นเกี่ยวกับพระคัมภีร์และสิ่งฝ่ายจิตวิญญาณ พวกเขาไม่ต้องการถูกเรียกว่า “คนคลั่งศาสนา” หรือถูกกล่าวหาว่า “ไปไกลเกินไป” กับพระเจ้า หรือแสดงอารมณ์ชนิดใดที่เกี่ยวกับสิ่งฝ่ายจิตวิญญาณ แต่คนเหล่านี้กลับตื่นเต้นเกี่ยวกับสิ่งอื่น ๆ ทุกอย่าง พวกเขาไปดูการแข่งขันบอลลและร้องตะโกนเวลาที่ทีมของเขายิงประตูได้หรือเป็นผู้ชนะ คริสเตียนไม่ใช่ชีวิตที่จิตซัดไม่มีชีวิตชีวา น่าเบื่อ ไม่ตื่นเต้นและไม่ชื่นชมยินดี ทำไมหรือ เพราะทุกวันเราสามารถเต็มไปด้วยการผจญภัยใหม่ ๆ และนำตื่นเต้นกับพระเจ้า

เวลาที่บารทิมเออัสมาหาพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าพูดว่า “เจ้าต้องการให้เราทำอะไรให้เจ้า” ครุสงฆ์จึงเลยเถิดว่า พวกเรารู้หรือไม่ว่า พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ถามคำถามเดียวกันนี้กับเราในตอนเริ่มต้นของแต่ละวันว่า “ลูกรัก ลูกต้องการให้พ่อทำอะไรสำหรับลูกในวันนี้”

วันนี้เด็ก ๆ ขอให้พระองค์ทำอะไรให้ หลายครั้งเราพูดว่า “พระเจ้า ตอนนี้ลูกกำลังรีบ ลูกกำลังจะไปโรงเรียนสาย กลับมาแล้วลูกจะบอกพระองค์” แต่เราก็ไม่ได้บอก หรือเราไม่ได้ขออะไรเลย จากพระเจ้า เราเพียงแต่หลอกตัวเองเท่านั้น บางทีพวกเราบางคนอาจพูดว่า เราต้องดูรายการทีวี ไปเล่นกับเพื่อน ทำงานบ้านของเราให้เสร็จ ท่องหนังสือเตรียมตัวสอบพรุ่งนี้ เรามักจะยุ่งอยู่กับแผนการของเรา ความสนุกสนานของเรา และหน้าที่ของเรา ดังนั้น พระเยซูจึงถูกทิ้งให้ยืนอยู่ทีนั้น ต้องการทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์เพื่อเรา รอคอยเราที่จะให้เราขอร้องพระองค์ในการอธิษฐาน และเราไม่ได้ใช้เวลาที่จะบอกพระองค์ถึงสิ่งที่เราต้องการ และสิ่งที่เราต้องการให้พระองค์ทำเพื่อเรา

พระเจ้าต้องการให้เราตั้งใจแน่วแน่ว่าที่เราอธิษฐาน
บารทิมไธสอธิษฐานอย่างตั้งใจแน่วแน่มากๆเวลาที่เขา
บอกว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ต้องการได้รับ
สายตาที่มองเห็นได้” บางทีเราอาจจะขอให้พระเจ้ายก
โทษความผิดบาปของเราและประทานชีวิตนิรันดร์แก่
เรา บางทีเราจำเป็นต้องขอให้พระองค์ช่วยเราให้รู้ว่า
เราเป็นลูกของพระองค์ บางทีเรามีเพื่อนที่ต้องการพระ
คริสต์ และเราต้องการให้พระองค์ประทานความกล้าแก่
เราเพื่อพูดกับเพื่อนของเราเกี่ยวกับพระเจ้า เราต้องจำ
ไว้ว่า เราเสนอคำขอร้องขอของเรากับพระเจ้าผู้มีฤทธิ์
อำนาจทุกอย่างและทรงรักมากมายผู้ทรงถามเราว่า
“เจ้าต้องการให้เราทำอะไรสำหรับเจ้าวันนี้”

เด็ก ๆ กำลังจะมาพบกษัตริย์
พร้อมกับคำขอร้องมากมายที่เด็ก ๆ นำมาด้วย
เพราะพระองค์และฤทธิ์อำนาจเช่นนี้ของพระองค์
จึงไม่มีใครที่จะทูลขอจากพระองค์มากเกินไป

บทที่ 4 ลูกสาวของโยริส
มัทธิว 9:18-26; มาระโก 5:22-43; ลูคา 8:41-56

**CC 4-1 โยริสขอให้พระเยซูเสด็จมาและรักษา
ลูกสาวของเขา**

“นายท่าน! ลูกสาวของข้าพระองค์กำลังจะตาย ได้โปรดเสด็จมาและรักษาเธอให้หายเพื่อว่าเธอจะไม่ตาย” โยริสเป็นคนที่สำคัญที่สุดคนหนึ่งในเมืองคาเปอร์นาอุม เขาได้แทรกตัวเขาผ่านฝูงชนที่ห้อมล้อมพระเยซูไว้ และได้คุกเข่าลงต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับคำอ้อนวอนที่ร่อนรนประชาชนที่อยู่ในฝูงชนนั้นพากันประหลาดใจที่เห็นโยริสอยู่ในลักษณะนี้ เพราะอะไร? เขาซึ่งเป็นถึงผู้นำของเมืองนั้นและเป็นผู้ปกครองในธรรมศาลา เขาดูเหมือนมีทุกอย่างที่ต้องการ แต่เขากลับมาคุกเข่าขอร้องบางอย่างจากพระเยซู!

แต่โยริสมีความต้องการอย่างมาก ลูกสาววัยสิบสองปีของเขา กำลังป่วยหนัก เพราะเธอเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของเขา เธอเป็นที่รักและเป็นคนที่พิเศษมากสำหรับพ่อแม่ของเธอ เข้าวันนั้น โยริสมองดูหน้าที่แดงก่ำด้วยพิษไข้ของลูกสาวของเขา เขาเอามือแตะหน้าผากที่ร้อนด้วยพิษไข้ของเธอ เขาถามภรรยาว่า “เจ้าให้ใครไปตามหมอหรือยัง”

“ให้ไปแล้วค่ะ” เธอตอบ “หมอกำลังจะมา”

หมอมายังและตรวจดูอาการแล้วสั่นหัวพร้อมกับพูดว่า “ลูกสาวของท่านป่วยหนักมาก หมอไม่รู้ว่าจะช่วยเธอได้อย่างไร”

พ่อแม่ต่างก็รู้สึกเจ็บปวดมากจนแทบจะเป็นบ้า โยริสเดินกลับไปกลับมาพร้อมกับคิดว่า เขาจะทำได้ยังไงดี แล้วเขาก็หันออกมาว่า “ข้าคิดว่า ถ้าพระเยซูอยู่ในคาเปอร์นาอุมวันนี้ พระองค์สามารถรักษาลูกชายของขุนนางให้หายได้ ข้าก็เชื่อว่า พระองค์สามารถรักษาลูกสาวของเราให้หายได้เหมือนกัน

ถึงแม้ว่าหมอมจะไม่มีอำนาจที่จะช่วยลูกสาวของ
ไยรัสให้รอดได้ แต่ก็มีแสงแห่งความหวังส่องเข้ามา
ในใจของไยรัส เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจ
จากเบื้องบนและสามารถรักษาลูกสาวของเขาได้

ไยรัสวิ่งไปที่ถนนไม่ไกลมากนักเขาก็เห็นพระ
เยซูพร้อมกับฝูงชนกลุ่มใหญ่ห้อมล้อมพระองค์

“ขอโทษครับ ขอทางให้ข้าผ่านไปหน่อยครับ”
เขากำลังพูดกับฝูงชน “ข้าจำเป็นต้องพบกับพระ
เยซูเดี๋ยวนี้ เพราะเป็นเรื่องเร่งด่วนมาก เป็นเรื่อง
ฉุกเฉิน”

และนั่นเป็นวิธีที่ทำให้ไวรัสเข้ามาคุกเข่าอยู่ต่อหน้าพระเยซูเวลานี้พร้อมกับคำขอร้องที่เร่งด่วนมาก

จิตใจของพระเยซูรู้สึกสัมผัสความรู้สึกของไวรัสได้และเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจเขา ชายคนนี้รักลูกสาวของเขามากเหลือเกิน พระเยซูบอกเขาว่า “เราจะไปกับเจ้า” ไวรัสมีความยินดีและรู้สึกขอบพระคุณพระเยซูมากเหลือเกินเมื่อเขาได้ยินคำพูดนี้

“พระองค์เจ้าข้า พระองค์โปรดรับหน่อยได้ไหมครับ” ไวรัสอ้อนวอน

ไวรัสเริ่มออกเดินทางกลับบ้านโดยมีพระเยซูอยู่เคียงข้างเขา แต่ฝูงชนก็ยังอยู่กับพวกเขา บางคนอยากจะถามคำถามพระเยซู บางคนก็เพียงแค่อยาก رؤอยากเห็นพระเยซู และต้องการที่จะเข้าไปใกล้พระองค์เท่านั้น

ทันใดนั้นเอง พระเยซูก็หันไปรอบ ๆ และถามกลุ่มคนว่า

“ใครถูกต้องตัวเรา”

ทุกคนต่างก็ปฏิเสธ แต่เปโตรบอกว่า “นายท่าน ฝูงชนมากมายต่างก็กำลังปลุกกันและเบียดเสียดพระองค์ แล้วพระองค์ยังจะถามว่า พระองค์ทั้งหลายอีกหรือว่า ‘ใครถูกต้องตัวเรา’ ฟังดูเหมือนกับว่า เปโตรกำลังดูพระเยซูที่ถามคำถามไม่มีเหตุผลแบบนั้น ฝูงชนมากมายขนาดนั้นที่ห้อมล้อมพระองค์ พระองค์ก็อาจจะถูกผลักและถูกคนมากมายถูกต้องตัวได้

แต่พระเยซูบอกเปโตรว่า “ไม่ใช่ แต่มีใครบางคนที่จะใจถูกต้องตัวเรา เพราะต้องการความช่วยเหลือของเรา เราารู้สึกว่า ความดีและฤทธิ์อำนาจในการรักษาได้ชานออกไปจากตัวเรา” แน่แน่นอนว่าพระเยซูรู้ว่าใครถูกต้องพระองค์ เพราะพระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่บางทีพระองค์ต้องการให้คนนั้นพูดออกมาและบอกว่าเกิดอะไรขึ้น

CC 4-2 พระเยซูทรงรักษาผู้หญิงคนนั้นที่ถูก ขายเสื้อของพระองค์

และแล้วผู้หญิงคนหนึ่งก็เริ่มพูดด้วยเสียงที่
สั่นของเธอสื่อว่า “ข้าพระองค์เป็นคนถูกตัวพระองค์
พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่ต้องการที่จะทำให้
พระองค์เดือดร้อนหรือเป็นอุปสรรคต่อการ
ช่วยเหลือของพระองค์กับคนเหล่านี้ที่มีความ
ต้องการ แต่ข้าพระองค์จำเป็นต้องถูกตัวของ
พระองค์”

ขณะที่เธอคุกเข่าลงด้วยน้ำตาแห่งความชื่น
ชมยินดีและขอบพระคุณที่กำลังไหลอาบแก้มของ
เธออยู่ที่นี่ อยู่ข้างหน้าพระเยซู เธอได้เล่าเรื่อง
ของเธอที่ป่วยมานานถึงสิบสองปีโดยไม่มี
ความหวังที่จะหายดีอีกครั้ง “เวลานี้เงินทั้งหมด
ของข้าพระองค์ได้หมดแล้ว” เธอพูด “ข้าพระองค์
ใช้เงินทั้งหมดจ่ายให้กับหมอที่ไม่สามารถทำอะไร
เพื่อช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่า บางทีนี่จะเป็น
โอกาสเดียวของข้าพระองค์ที่จะได้รับการรักษาให้
หาย ดังนั้น ข้าพระองค์จึงถูกขายเสื้อของพระองค์
และข้าพระองค์ก็ได้รับการรักษาหายอย่างแท้จริง”
ประชาชนพากันตกใจด้วยความประหลาดใจ พวกเขา
ได้เห็นการอัศจรรย์เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาของ
พวกเขา

พระเยซูยื่นมือของพระองค์ออกไปและตบเบา ๆ ที่ไหล่ของเธอพร้อมกับพูดว่า “ลูกหญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าได้รักษาเจ้าให้หายแล้ว อย่ากังวลไปเลย ไปเถอะ และมีความสุขกับสุขภาพที่ดีของเจ้า” พระองค์ต้องการให้เธอรู้ว่า เป็นเพราะความเชื่อของเธอที่มีในพระองค์ที่รักษาเธอให้หาย ไม่ใช่อำนาจวิเศษที่อยู่ในขาสื่อของพระองค์ ดังนั้น เธอจึงจากไปด้วยความชื่นชมยินดี ขณะที่พระเยซูกำลังพูดกับผู้หญิงคนนั้นที่พระองค์ทรงรักษาให้หาย ไยรัสกำลังยืนอยู่ข้าง ๆ รอคอยพระเยซูที่จะไปรักษาลูกสาวของเขากำลังป่วยหนักมากโดยที่ไม่มีความอดทน เขาเร่งพระเยซูให้รีบไป “ได้โปรดเถิด!” เขาพูด “ให้เราไปเดี๋ยวนี้เถิด ลูกสาวข้าพระองค์อาจจะตายไม่นาทีใดก็นาทีหนึ่ง”

ขณะนั้นเอง คนใช้ของเขาคนหนึ่งรับมาจากบ้านของไยรัสและตะโกนเรียกเขา “ท่านไยรัส ไม่มีประโยชน์ที่จะรบกวนอาจารย์ท่านอีกต่อไปแล้ว ตอนนี้สายเกินไปแล้ว เพราะว่าลูกสาวของท่านตายแล้ว”

ไยรัสเต็มไปด้วยความทุกข์โศก เขาเอามือปิดหน้าของเขาและร้องไห้ จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความเศร้าเสียใจจนพูดอะไรไม่ออก

นับว่าเป็นข่าวที่น่าเศร้าและสิ้นหวังมาก สายเกินไปสำหรับพระเยซูที่จะทำอะไรเพื่อให้ความช่วยเหลือ คงทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้ เพราะลูกสาวของเขาตายแล้ว

พระเยซูมองดูความทุกข์โศกของพ่อด้วยความเห็นอกเห็นใจอย่างมากและได้พูดปลอบโยนพร้อมกับให้ความมั่นใจว่า “อย่ากลัวเลย ขอเพียงแต่ไว้วางใจเราและเชื่อ เธอก็จะหายดี” ไยรัสมองดูพระเยซูและเชื่อสิ่งที่พระเยซูพูด แม้ว่าลูกสาวตัวน้อยของเขาจะตายไปแล้ว ไยรัสเชื่อว่า ถึงอย่างไรพระเยซูก็จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ออกมาเรียบร้อยดี

พระเยซูพูด “มาเถอะ ไยรัส เราจะไปบ้านของเจ้า”

CC 4-3 พระเยซูเสด็จไปบ้านกับโยรัส

กลุ่มคนส่วนใหญ่ยังคงติดตามไป และพวกเขา มาถึงบ้านของโยรัส ในบ้าน, ระเบียบบ้านและ สนามหญ้าหน้าบ้านเต็มไปด้วยคนมากมาย บางคน เป็นเพื่อนของครอบครัวนั้น และบางคนเป็น “คนที่ ถูกจ้างให้มาร้องให้คร่ำครวญ” ซึ่งเป็นคนที่ได้รับ ค่าจ้างให้มาและร้องให้เวลาที่มีคนตายตามธรรมเนียม ชาวตะวันออก มีการคร่ำครวญและร้องไห้มาก และมีเสียงดังมากและสับสนวุ่นวายไปหมด

ขณะที่พระเยซูและโยรัสเดินผ่านพวกเขา พระเยซูพูดว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงทำเสียงดังและร้องไห้ วุ่นวายแบบนี้ เด็กยังไม่ตายหรือ เธอนอนหลับไป เท่านั้น”

ฝูงชนพากันหัวเราะเยาะพระองค์ พวกเขาพูดว่า “ไม่ว่าใครก็รู้ทั้งนั้นว่า เด็กน้อยที่น่าสงสารตาย แล้ว ตายเพราะพระองค์ไม่ได้มาเร็วกว่านี้ และ ตอนนี้พระองค์บอกว่าเธอนอนหลับไปเท่านั้น แต่ พวกเรารู้ว่าเธอตายแล้ว”

พระเยซูสั่งให้ทุกคนออกไปจากบ้าน ให้ย้าย ออกจากระเบียบและลงไปอยู่ที่สนาม พระองค์จะ อนุญาตให้พ่อ แม่ เปโตร ยากอบ และยอห์นเท่านั้น เข้ามาข้างใน แล้วพระองค์พูดกับแม่ของเด็กอย่าง อ่อนโยนว่า “พาเราไปที่ห้องของลูกสาวเจ้าซิ”

CC 4-4 พระเยซูทรงรักษาเด็กผู้หญิงคนนั้น

ไยรัสและภรรยาของเขา และสาวกสามคน ตามพระเยซูเข้าไปในห้อง ลูกสาวนอนอยู่บนเตียงของเธอ พวกเขาสามารถมองเห็นได้ว่าเธอไม่หายใจ ซึ่งเห็นได้ชัดมากที่เดียวว่าเธอตายไปแล้ว

แล้วพระเยซูจับมือเด็กผู้หญิงคนนั้นมาไว้ในมือของพระองค์อย่างอ่อนโยนและพูดด้วยเสียงแสดงอำนาจว่า “เด็กน้อย เราขอบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด”

ทันใดนั้น ชีวิตของเธอก็กลับคืนมาและเธอเริ่มหายใจ ไม่นานนักสีของเลือดฝาดที่อบอวลก็ไหลมาที่แก้มซีด ๆ ของเธอ

CC 4-5 เรอหายดี

เรอลุกขึ้นนั่งบนเตียงราวกับว่าเธอไม่เคยเจ็บป่วยมาก่อน พระเยซูทำให้เธอเป็นขึ้นมาจากความตาย นี่เป็นการอัศจรรย์อย่างแท้จริง

พ่อแม่ของเธอประหลาดใจจนพูดอะไรไม่ออก พวกเขาแทบไม่เชื่อสายตาของตัวเอง ลูกสาวของพวกเขากลับมีชีวิต ขณะที่แม่ของเธอกอดเธอไว้นั่นเป็นเวลาี่พร้อมกับน้ำตาไหล จิตใจของพ่อและแม่เธอเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี

ลูกสาวตัวน้อยมองดูใบหน้าที่สดใสมีความสุขของแม่ของเธอและพูดว่า “คุณแม่คะ หนูหิวข้าวค่ะ”

พระเยซูยิ้มแล้วพูดว่า “เธอหิวข้าวแน่นอน ไปหาอะไรมาให้เธอกินซิ”

เธออาจจะมองออกไปนอกหน้าต่างและอุทานออกมาว่า “คนพวกนั้นทำอะไรอยู่ที่นี่สนามหน้าบ้านของเราคะ”

คุณแม่ของเธอพูดตะกุกตะกักและพูดติดอ่างเล็กน้อย และอธิบายว่า “เออ คือ ลูกรัก ลูกรู้ไหมว่า ลูกตายไปแล้ว และเพื่อนบ้าน และเพื่อน ๆ ทุกคน มาเพื่อแสดงความเห็นอกเห็นใจเรา และพยายามที่จะปลอบโยนเรา”

เมื่อเด็กน้อยเดินออกไปข้างนอก ลองคิดดูซิว่า จะมีความประหลาดใจและไม่เชื่อของฝูงชนที่อยู่บริเวณสนามมากขนาดไหน พระเยซูทำให้คนเป็นขึ้นมาจากความตาย ไม่นานนัก ชาวคาเปอร์นาอุมทุกคนต่างก็ได้ยินเกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่เหลือเชื่อนี้แท้จริงแล้วพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

พระเยซูและเด็กๆ / ลูกแกะที่หลงหาย
*มัทธิว 18:1-14; 19:13-15; มาระโก 9:36-37;
10:13-16; ลูคา 9:46-48; 15:3-7; 18:15-17; ยอห์น
10:1-18; สดดี 23; อีสยาห์ 40:11*

บทที่ 5

CC 5-1 เด็กๆ ถูกพามาหาพระเยซู

ทุกหนทุกแห่งที่พระเยซูไปจะมีเด็กทุกวัยอยู่ท่ามกลางฝูงชนที่ห้อมล้อมพระองค์ เด็ก ๆ รักพระเยซูและเชื่อคำพูดของพระองค์

วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังเดินทางไปแคว้นยูเดีย พระองค์ทรงนั่งพักสักครู่ และข่าวก็แพร่ออกไปยังหมู่บ้านใกล้เคียงอย่างรวดเร็วว่า พระเยซูผู้เผยพระวจนะคนสำคัญแห่งนาซาเร็ธอยู่ในหมู่บ้านใกล้เคียง แม้บางคนที่ได้ยินข่าวต่างก็ตื่นเต้นเป็นพิเศษ พวกเขาต้องการพาลูก ๆ ของพวกเขาไปดูและพบกับพระเยซู

เมื่อพวกเขาได้เห็นบรรดาแม่และลูกของพวกเขาที่กำลังมา พวกเขาได้ห้ามพวกเขาและพยายามส่งพวกเขากลับไป “พระเยซูเหนื่อยมากและมีงานยุ่งกับเรื่องสำคัญๆมากมายเกินกว่าที่จะต้องถูกรบกวนจากเด็ก ๆ” พวกเขาพูด พวกเขาคิดว่าเด็ก ๆ ไม่สำคัญสำหรับพระเยซู และไม่เข้าใจคำสอนของพระเยซู

ทันทีที่พระเยซูเห็นสิ่งที่พวกเขาทำ พระองค์ก็ไม่พอใจมาก “ให้เด็ก ๆ พวกนั้นเข้ามาหาเรา” พระองค์สั่ง “อย่าส่งพวกเขาออกไป เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านี้” แล้วพระเยซูพาเด็กเข้ามาไว้ในอ้อมแขนของพระองค์ เอมมีอวางบนหัวของเด็ก ๆ และอวยพรพวกเขา

อีกครั้งหนึ่งที่พวกเขาเข้ามาหาพระเยซูพร้อมกับคำถามข้อหนึ่ง “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์” พวกเขาถาม พวกเขาถามมักจะกังวลเกี่ยวกับใครสำคัญและใครไม่สำคัญ บางทีพวกเขาคิดว่าพระเยซูจะตอบว่า “เปโตร” หรือ “ยอห์น” หรือ “ยากอบ”

แต่พระเยซูไม่ได้ตอบอย่างนั้น พระเยซูทำในสิ่งที่ทำให้พวกเขาทุกคนพากันประหลาดใจ พระองค์ชี้ไปที่เด็กคนหนึ่งที่อยู่ในฝูงชน พระองค์เรียกเด็กคนนั้นมาหาพระองค์ และให้เด็กยืนอยู่ในที่ซึ่งทุกคนสามารถมองเห็นเขา แล้วพระเยซูสอนบทเรียนที่สำคัญมากแก่สาวก

“เราบอกพวกเจ้าว่า” พระเยซูพูด “ใครก็ตามที่ไม่ได้มาหาพระเจ้าเหมือนกับเด็กเล็ก ๆ จะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในแผ่นดินหรือครอบครองของพระเจ้า” พระองค์อธิบายให้ฟังว่าพระองค์หมายถึงอะไร “ดังนั้น ใครก็ตามที่จะถ่อมตัวลงเหมือนกับเด็กเล็กคนนี้ คนนั้นก็จะเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์” ต้องใช้ความถ่อมใจถ่อมตัวเพื่อที่จะมาหาพระเยซู ต้องรู้ว่าเราไม่ดีพอหรือฉลาดพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จได้ตามวิธีของเราเอง ผู้ที่เชื่อในพระเยซูด้วยความถ่อมใจอย่างง่าย ๆ เท่านั้น และการเชื่อวางใจเหมือนของเด็กจึงจะสามารถเป็นสมาชิกครอบครัวของพระเจ้าได้

พระเยซูพูดว่า “ใครก็ตามที่จะรับเด็กเล็กเช่นนี้ คนหนึ่งในนามของเราก็จะรับเขาด้วย” นี่แสดงให้เห็นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าถือว่าเด็กที่เชื่อในพระองค์มีค่ามากขนาดไหน

เด็ก ๆ อาจจะคิดว่า “ตอนนี้หนูเป็นเพียงเด็ก คนหนึ่งเท่านั้น และคงไม่สำคัญสำหรับพระเจ้าหรอกกว่าหนูจะประพฤติดีอย่างไร” โอ แต่ว่าสำคัญนะ พระเยซูสนใจความประพฤติของเด็กเช่นเดียวกับที่ พระองค์สนใจความประพฤติของผู้ใหญ่ พระองค์เฝ้าดูทุกสิ่งทุกอย่างที่เด็กๆทำ พระองค์พอใจเวลาที่เด็กๆทำสิ่งที่ถูก และไม่พอใจเวลาที่เด็กๆทำผิด การกระทำของเด็ก ๆ สำคัญมากสำหรับพระองค์ ความต้องการที่จะทำให้พระองค์พอใจน่าจะเป็น แรงจูงใจที่สำคัญมากอย่างหนึ่งในชีวิตของเด็ก ๆ เพราะพระองค์ทรงห่วงใยเด็กทุกคน ในสายตาของพระองค์เด็กมีค่าเท่ากับผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นเด็กเล็กหรือเด็กโต ยากจนหรือร่ำรวย ไม่ว่าใครที่เคยมีชีวิตอยู่ในทุกวันเด็ก ๆ จำเป็นต้องขอให้พระองค์ช่วยให้เด็ก ๆ ทำสิ่งที่ถูก ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครมองเห็น เพื่อว่าเด็ก ๆ จะไม่ทำให้พระองค์ผิดหวัง

พระเยซูอธิบายกับสาวกของพระองค์ว่า ทำไมพวกเขาจึงต้องยอมให้เด็ก ๆ มาหาพระองค์ “เพราะบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะเที่ยวหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” พระองค์กำลังจะบอกว่า “เด็กก็หลงหายเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ พวกเขาเป็นคนบาปและต้องการพระผู้ช่วยให้รอด ให้พวกเขามาหาเราและได้รับความรอด และให้พวกเขาติดตามเราตลอดวันเวลาในชีวิตของพวกเขา”

เพื่อเป็นการชี้ให้พวกเขาและเราเห็นว่า การหลงหายเป็นสิ่งที่น่ากลัวขนาดไหน และเพื่อเป็นการอธิบายว่า ผู้ที่หลงหายสามารถถูกพบได้ยังไง พระองค์จึงเล่าเรื่องที่น่าอัศจรรย์เกี่ยวกับผู้เลี้ยงแกะที่แกะตัวหนึ่งได้หลงหายไป

CC 5-2 ผู้เลี้ยงแกะและแกะของเขา

ครั้งหนึ่ง มีผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งที่มีแกะอยู่ในความดูแลของเขาหนึ่งร้อยตัว ผู้เลี้ยงแกะรู้จักแกะแต่ละตัวและตั้งชื่อให้แกะทุกตัว ทุกเช้า ผู้เลี้ยงแกะที่ดีจะพาฝูงแกะของเขาออกไปที่ทุ่งหญ้าเพื่อหาหญ้าเขียวสดและน้ำที่เย็นสงบ

บางครั้งทางเดินก็ขรุขระและมีก้อนหินมาก และบางครั้งก็มีช่องแคบที่ลึกและหน้าผาสูงชันที่คนอาจจะลื่นหรือก้าวพลาดไป ซึ่งอาจเป็นเหตุให้แกะถล่นตกไปจากเขาลงไปที่ห้วยลึกข้างล่างได้

แกะไม่สามารถมองไปข้างหน้าพวกมันได้ ไกลมากนัก และถ้าไม่มีใครนำทางพวกมันแล้วละก็ พวกมันจะหลงทางอย่างแน่นอน แต่ผู้เลี้ยงแกะรู้จักทาง และเขามักจะเดินนำไปข้างหน้าและนำฝูงแกะไปในทางที่ถูก ห่างจากทางที่เป็นอันตราย สิงโต หมี และสัตว์ป่าที่ดุร้ายชนิดอื่นมักจะดักรออยู่ในพุ่มไม้และระหว่างต้นไม้เฝ้ารอคอยเพื่อตะครุบลูกแกะตัวน้อยหรือแกะที่หลงห่างจากคนเลี้ยงแกะ

เป็นเรื่องง่ายสำหรับลูกแกะที่จะตกลงไปในหลุมลึกหรือบ่อที่มีหญ้าปกคลุมไว้ครั้งหนึ่ง แกะขาหักได้ง่าย หรือแม้กระทั่งอดอาหารตายถ้าหากผู้เลี้ยงแกะของมันหามันไม่เจอ

ถ้าสัตว์ป่า อย่างเช่น สิงโตหรือหมีโจมตีแกะ ผู้เลี้ยงแกะที่เฝ้าระวังอยู่จะเห็นได้ทันที ก็จะเอาก้อนหินแหลม ๆ ใส่ไว้ในหนังสือของเขาและยิงหนังสือให้ก้อนหินปลิวตรงไปที่หัวของสิงโตเพื่อฆ่าสิงโตตัวนั้น

บางครั้งลูกแกะยังคงวิ่งหนีห่างออกไปในป่า หรือหลงห่างไกลออกไปและไกลจากผู้เลี้ยงแกะ แต่ทุกครั้งผู้เลี้ยงแกะจะเรียกมันกลับมา ถ้าลูกแกะไม่กลับมา ผู้เลี้ยงก็จะออกไปค้นหามัน ถ้าลูกแกะยังไม่ยอมกลับมา ผู้เลี้ยงแกะก็จะเอาไม้ของเขาและตีขาลูกแกะ ทำให้ขาลูกแกะหัก แล้วผู้เลี้ยงแกะก็จะพันขาที่หักด้วยแผ่นไม้บาง ๆ และอุ้มลูกแกะของเขาอย่างอ่อนโยนจนกว่าขาของมันจะหาย แม้ว่าขาของลูกแกะจะได้รับบาดเจ็บ ถึงกระนั้นลูกแกะจะรู้สึกดีขนาดไหนที่ได้อยู่ใกล้กับผู้เลี้ยงของมัน ลูกแกะตัวนั้นเรียนรู้บทเรียนที่ดี มันจะไม่วิ่งหนีไปอีกหลังจากขาที่หักของมันได้รับการรักษาหายแล้ว

การนำแกะของเขา
กลับมาเข้าคอกในตอน
กลางคืน ผู้เลี้ยงที่ดีจะ
นับแกะของเขาขณะที่
มันเดินเข้าคอก จะต้องมี
แกะหนึ่งร้อยตัว แต่เขา
พบว่ามียแกะเหลือเพียง
เก้าสิบเก้าตัว หายไปตัว
หนึ่ง ผู้เลี้ยงแกะจัดการ
ให้แกะตัวอื่น ๆ เข้าที่พัก
และปลอดภัยแล้ว เขาก็
ออกไปเพื่อหาแกะตัวที่
หลงหายตัวหนึ่งของเขา

CC 5-3 ผู้เลี้ยงแกะพบแกะที่หลงหายไป

ผู้เลี้ยงแกะขึ้นไปบนภูเขา ขนลุกขนพองกับลมกลางคืนที่หนาวเย็นจัด หนามแหลมคมทิ่มแทงและบาดมือและหน้าของเขา เท้าของเขาสิ้นไถลไป ขณะที่เขาเดินไปบนก้อนหินที่เป็นอันตรายพร้อมกับเรียกชื่อแกะที่หลงหายไป

ขณะที่เขาเข้าไปใกล้พอที่แกะตัวนั้นจะได้ยินเสียงของเขา แกะที่หลงหายจำเสียงผู้เลี้ยงของมันได้และส่งเสียงร้องออกมา “แบะ แบะ แบะ” ผู้เลี้ยงเอนตัวเข้าไปใกล้ก้อนหินขนาดใหญ่และเห็นแกะที่หลงหายของเขาติดแน่นอยู่ในพงหนาม ผู้เลี้ยงแกะมีความสุขมากขนาดไหนที่พบแกะที่หลงหายไปของเขา

ผู้เลี้ยงแกะพูดด้วยเสียงเบา ๆ อย่างปลอบโยนว่า “อย่าร้องไห้ เราจะช่วยเจ้าออกมา” ในนาทีต่อมา เขาจับแกะที่หลงหายออกมาจากต้นหนามและจับมันซุกไว้ใต้แขนของเขาเพื่อกลับบ้านอีกครั้ง แกะยังคงตัวสั่น แต่ไม่นานนักก็เริ่มรู้สึกสบายเป็นปกติดีกับร่างกายที่อบอุ่นของผู้เลี้ยงแกะ

CC 5-4 เขาแบกแกะกลับเข้าคอก

ผู้เลี้ยงแกะยกลูกแกะขึ้นไว้บนป่าที่แข็งแรง
ของเขาและแบกมันลงภูเขาตรงกลับบ้าน เขาพูด
ปลอบโยนลูกแกะของเขาขณะที่เขาเดินกลับบ้าน ผู้
เลี้ยงแกะเรียกเพื่อนของเขาเพื่อบอกให้พวกเขา
ยินดีกับเขา "มาชื่นชมยินดีกับข้า" เขาพูด "เพราะ
ข้าพบแกะของข้าที่หลงหายไป" ผู้เลี้ยงแกะที่ดีวาง
แกะที่หลงหายรวมกับแกะอีกเก้าสิบเก้าตัวและร่า
เริงยินดีกับเพื่อน ๆ ของเขาเพราะได้พบแกะที่หลง
หายไปแล้ว

CC 5-5 พระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

เด็ก ๆ เดาออกไหมว่า ผู้เลี้ยงที่ดีเตือนเราถึงพระเยซู พระเยซูบอกว่า "เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และรู้จักแกะของเรา และแกะของเรารู้จักเรา" เราเป็นเหมือนลูกแกะที่หลงหายคือ ไม่เชื่อฟัง หลงหาย และไม่มีทางที่จะช่วยตัวเราเองให้รอดได้ ถ้าเพียงแต่เราจะยอมรับความหวังไยด้วยความรักของพระเยซู พระผู้เลี้ยงที่ดีเท่านั้น เราก็สามารถได้รับความรอด พระเยซูทำมากกว่าผู้เลี้ยงแกะในเรื่องพระองค์บอกว่า "เราสละชีวิตของเราเพื่อแกะ" พระเยซูรักเรามากจนกระทั่งพระองค์ตายแทนเรา พระองค์สละชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขนเพื่อแกะที่หลงทาง หลงหายและน่าสงสารของพระองค์จะสามารถถูกพบได้

บางทีเด็ก ๆ อาจจะยังไม่เคยให้พระองค์เข้ามาในจิตใจเพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ดังนั้นจึงไม่รู้ว่าการเป็นของพระองค์และมีพระองค์เป็นพระผู้เลี้ยงที่ใจดีของเด็ก ๆ ด้วยนั้นเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ขนาดไหน พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ใจดีที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ และสิ่งที่ใจดีที่สุดที่พระเยซูทำคือสละชีวิตของพระองค์เพื่อแกะของพระองค์ คือตายบนไม้กางเขนเพราะความบาปของเรา

CC 5-6 เด็ก ๆ เป็นส่วนหนึ่งของฝูงแกะของพระเจ้า

เมื่อจบการอธิบายกับเหล่าสาวกว่า ทำไมเด็กจึงสำคัญมากสำหรับพระองค์ และดังนั้นพระเยซูจึงเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เด็กสามารถเป็นลูกแกะของพระองค์เป็นส่วนหนึ่งของฝูงแกะของพระองค์ พระองค์ต้องการให้เด็ก ๆ มาหาพระองค์เพื่อจะได้รับความรอด พระองค์ต้องการให้พวกเขาติดตามการนำทางที่อ่อนโยนของพระองค์ในขณะที่พวกเขายังเด็ก เพื่อว่าเมื่อพวกเขาโตขึ้น พวกเขาจะยังคงติดตามพระองค์และทำงานของพระองค์ท่ามกลางผู้คนทั้งหลาย

พระเยซูต้องการนำเด็กของพระองค์เข้าไปในทุ่งหญ้าเขียวสดของพระวาระของพระองค์คือพระคัมภีร์ ที่ซึ่งพวกเขาสามารถเรียนรู้สิ่งที่น่าอัศจรรย์เกี่ยวกับพระองค์และสิ่งที่พระองค์ต้องการให้พวกเขาทำ พระคัมภีร์เป็นเหมือนกับอาหารสำหรับจิตวิญญาณของเรา ซึ่งทำให้เราแข็งแรงอยู่ภายในเพื่อต่อต้านการล่อลวงให้ทำผิด และเมื่อเราได้รับการเลี้ยงดูด้วยพระวาระของพระเจ้า เราเติบโตขึ้นในจิตวิญญาณของเราและไม่ใช่คริสเตียนเด็กทารกอีกต่อไป

เด็กสำคัญสำหรับพระเยซูคริสต์มากจนกระทั่งพระองค์เรียกเด็ก ๆ ทุกหนทุกแห่งให้มาและติดตามพระองค์ บางทีเด็กที่นี้สามารถช่วยพระองค์ได้โดยการบอกเด็กคนอื่นที่อยู่แถวบ้านของเราเกี่ยวกับพระผู้เลี้ยงที่ดีที่ห่วงใยลูกแกะของพระองค์

CC 5-7 พระเยซูยืนอยู่ที่ประตูใจของเด็ก ๆ

พระเยซูบอกว่า "นี่แน่ะ เรายืนอยู่ที่ประตูและ
เคาะ ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะ
เข้าไปหาเขา และจะทานอาหารร่วมกับเขา และเขา
จะทานอาหารร่วมกับเรา"(วิวรณ์ 3:20)

พระเยซูยืนอยู่นอกประตูใจ
แต่ละคน ต้องการที่จะเข้ามา
ในชีวิตของพวกเขาและทรง
ประทานการยกโทษ ความ
ชื่นชมยินดี และพระพรให้กับ
พวกเขา ให้สังเกตดูใน
รูปภาพของเราว่าไม่มีมือจับ
อยู่ด้านนอกของประตู ดังนั้น
การเข้าประตูใจของเรา พระ
เจ้าจะไม่บุกรุกเข้ามาในชีวิต
ของเด็ก ๆ แต่พระองค์จะรอ
คอยจนกว่าเราจะเชิญ
พระองค์เข้ามาข้างใน เด็ก ๆ
จะต้องเปิดประตูใจของเด็ก ๆ
จากด้านในเพื่อให้พระเยซู
เข้ามา

พระองค์ไม่เพียงแต่
ต้องการเข้ามาในจิตใจของ
เด็ก ๆ เท่านั้น แต่พระองค์
ต้องการทานอาหารกับเด็ก ๆ
ด้วย ซึ่งหมายถึงมีความสุข
กับการสามัคคีธรรมที่
อ่อนหวานที่มาจากการได้
รู้จักและเชื่อฟังพระองค์
ทำไมไม่เปิดประตูใจของเรา
ให้พระองค์ เพราะพระองค์
ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และ
พระองค์ทรงเชิญเด็กในโลก
ทุกคนให้มาหาพระองค์

การเลี้ยงคนห้าพันคน
มัทธิว 14:13-21; มาระโก 6:31-44;
ลูกา 9:10-17; ยอห์น 6:1-14

บทที่ 6

CC 6-1 พระเยซูพูดกับฝูงชน

เด็กผู้ชายคนหนึ่งมองข้ามชายฝั่งทะเลกาลิลีที่ถูกทิ้งร้างเป็นที่เปลี่ยว แต่นั่นบริเวณชายฝั่งไม่ได้ถูกทิ้งร้างเป็นที่เปลี่ยวอีกต่อไป ที่นั่นมีกลุ่มคนกลุ่มใหญ่ที่สุดที่เขาเคยเห็น ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิง ทุกคนให้ความสนใจอยู่กับคนคนหนึ่งคือ พระเยซูซึ่งกำลังพูดอยู่กับฝูงชน เด็กผู้ชายคนนั้นค่อย ๆ เบียดผู้คนเพื่อจะเข้าไปอยู่ด้านหน้าสุด มีคนมากมายเกินกว่าที่เขาจะนับได้ มีผู้ชายห้าพันคนโดยไม่นับรวมผู้หญิงและเด็ก

ขณะที่พระเยซูพูดกับคนจำนวนมาก พระองค์ได้สอนพวกเขาถึงความจริงที่น่าพิศวงเกี่ยวกับพระเจ้า สวรรค์ และคนจะไปสวรรค์ได้อย่างไร

เข้าวันนั้น เด็กผู้ชายคนนั้นเต็มไปด้วยความตื่นเต้นมากที่ได้ยินคำพูดที่พระเยซูพูด จนกระทั่งทำให้เขาลืมนึกถึงเวลาอาหารเที่ยงไปเลย ดูเหมือนว่าทุกคนจะลืมเกี่ยวกับอาหารเที่ยง นั่นเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อนเลย ขณะที่เวลาบ่ายกำลังจะผ่านไปกระเพาะอาหารของเด็กชายเวลานี้กำลังเริ่มรู้สึกหิว

CC 6-2 เหล่าสาวกบอกพระเยซูว่าประชาชนไม่มีขนมปัง (ข้าวหรืออาหาร)

เด็กผู้ชายคนนั้นเห็นสาวกสองคนกำลังพูดกับพระเยซู เขาอยู่ใกล้พอที่จะได้ยินสิ่งที่พวกเขา กำลังพูดกับพระเยซู “พระองค์เจ้าข้า ที่นี่เป็นที่เปลี่ยว และใกล้จะมืดค่ำแล้ว ให้คนกลับบ้านเถิด หรืออย่างน้อยที่สุดบอกให้พวกเขาไปซื้ออาหารในหมู่บ้านบริเวณรอบ ๆ พวกเขาไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน”

แล้วเด็กผู้ชายคนนั้นได้ยินพระเยซูตอบว่า “พวกเขาไม่จำเป็นต้องจากไปทั้ง ๆ ที่ยังหิวอยู่ เราไม่สามารถส่งพวกเขากลับไปโดยที่ไม่มีอาหาร พวกเขาอาจจะเป็นลมหรือล้มหมดสติไประหว่างทางกลับบ้าน เราต้องการอาหารสำหรับพวกเขา”

“อะไรนะครับ!” พวกเขาถามออกมา “ทำไมเราต้องทำแบบนั้น ในกล่องเงินของพวกเราไม่มีเงินมากมายขนาดนั้น เราไม่สามารถซื้ออาหารพอสำหรับให้ทุกคนกินคนละนิดละหน่อย ถึงแม้เราจะมีเงินพอ แต่เราจะไปหาซื้ออาหารได้ที่ไหน แถวนี้ไม่มีตลาดอยู่ใกล้ ๆ เราอยู่ในบริเวณที่เปลี่ยวนะ ครับ”

“ประชาชนไม่ควรถูกส่งกลับไปที่นั่น” พระเยซูพูด

CC 6-3 เด็กผู้ชายคนนั้นเสนอที่จะมอบอาหารกลางวันให้

เด็กผู้ชายคนนั้นจำอาหารกลางวันของเขาได้ทันที ใช่ เขายังมีอาหารอยู่ แม่ของเขาเตรียมอาหารให้เขาตอนเช้าวันนั้น แต่เขาเกือบจะลืมไปแล้ว เขาก้าวไปหาแอนดรูว์ สาวกคนหนึ่งด้วยความตื่นเต้น “ท่านครับ ผมสนใจฟังสิ่งที่พระเยซูสอนมากจนกระทั่งผมไม่ได้นึกถึงที่จะกินขนมปังและปลาของผมที่แม่เตรียมไว้ให้ผมเมื่อเช้านี้ ผมรู้ว่าพระเยซูจะต้องหิวแน่ ๆ และผมอยากจะมอบอาหารกลางวันของผมให้ท่าน เป็นอาหารกลางวันที่มีไม่มากนัก แต่ผมอยากจะให้พระเยซูท่าน ผมเอาไปให้ท่านได้ไหมครับ”

แอนดรูว์ยิ้มและพาเด็กผู้ชายคนนั้นไปหาพระเยซู “นายท่าน ที่นี่มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งมีขนมปังชิ้นเล็ก ๆ ห้าก้อนกับปลาตัวเล็ก ๆ สองตัว เขาอยากจะให้พระองค์ทานอาหารกลางวันของเขา แต่จะทำยังงดีกับฝูงชนทั้งหมดนี้ พวกสาวกรู้ว่า พระเยซูจะไม่ทานอาหารกลางวันด้วยพระองค์เอง เพราะพระองค์สนใจการกินของประชาชน ไม่ใช่ตัวพระองค์เอง

พวกสาวกอ่อนอกอ่อนใจกับงานที่เป็นไปไม่ได้ที่พระเยซูมอบให้พวกเขาในการเลี้ยงประชาชนที่หิวมากมายหลายคน

พระเยซูมองดูเด็กผู้ชายคนนี้ที่มีใบหน้าสดใสและกระตือรือร้น แล้วถามว่า “เด็กน้อย หนูเต็มใจที่จะมอบอาหารกลางวันของหนูให้กับเราหรือ”

“ใช่ครับ นายท่าน” เด็กผู้ชายคนนั้นตอบ “มีไม่มากนักหรอกครับ แต่ผมอยากจะให้ท่านทานทั้งหมด” เขาพูดขณะที่มอบอาหารนั้นให้พระเยซู

พระเยซูพูดกับเหล่าสาวกว่า “จัดให้ประชาชนนั่งเป็นกลุ่ม ๆ บนพื้นหญ้า กลุ่มละห้าสิบคนและหนึ่งร้อยคน” พระเยซูต้องการให้การแจกอาหารให้กับประชาชนเป็นไปโดยง่าย เรื่องนี้สอนเราว่า พระเจ้าทำงานด้วยวิธีการที่เป็นระบบ เป็นระเบียบเรียบร้อย

“นั่งลง ทุกคนนั่งลง นั่งลงเป็นกลุ่ม กลุ่มละห้าสิบคนหรือหนึ่งร้อยคน” พวกสาวกตะโกนบอกขณะที่เดินไปในกลุ่มคน

“ทำไมหรือ เกิดอะไรขึ้น” ประชาชนถาม

“เราจะกินอาหารหรือ” คนอื่น ๆ ถาม

“กิน กินอะไร?”

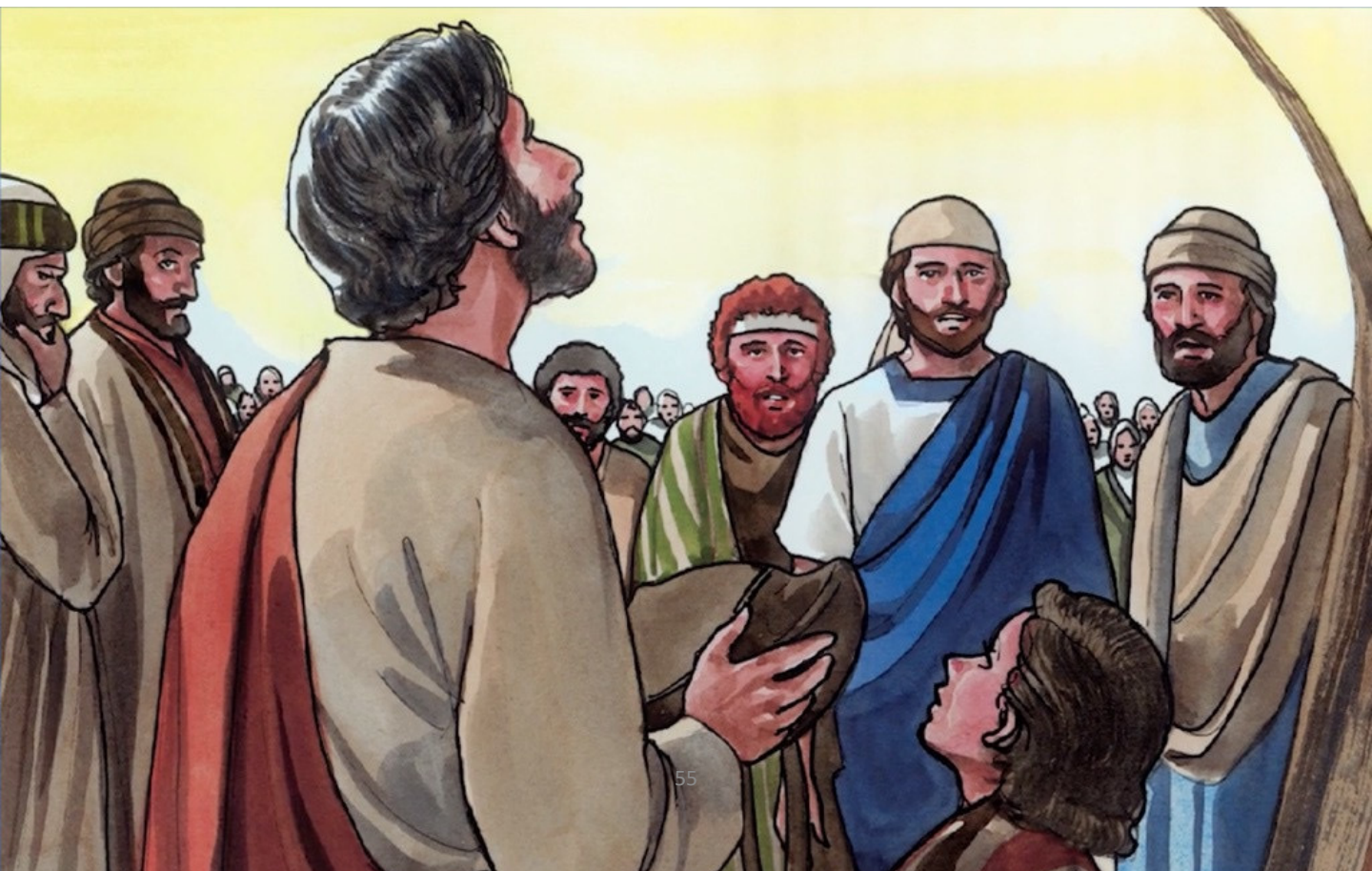
“ไม่เป็นไร ขอเพียงแต่ให้เราทำตามที่พระเยซูบอก แล้วพวกท่านก็จะรู้เอง”

CC 6-4 พระเยซูทรงอวยพระพรและหักอาหารกลางวัน

แล้วพระเยซูนำอาหารกลางวันของเด็กผู้ชายคนนั้นมา พระองค์อธิษฐานและขอบพระคุณพระบิดาของพระองค์สำหรับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว พระองค์ได้ให้ตัวอย่างที่น่าอัศจรรย์แก่เรา ด้วยการแสดงให้เห็นว่า เราควรขอบพระคุณพระเจ้าเสมอสำหรับอาหารของเรา ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน หรือเรามีอาหารมากน้อยแค่ไหน

แล้วพระเยซูเริ่มหักขนมปังและปลาออกเป็นชิ้นและมอบอาหารนั้นให้กับสาวกของพระองค์เพื่อแจกให้กับประชาชน สิ่งที่แปลกก็คือ ไม่ว่าพระองค์จะหักอาหารออกมากแค่ไหน ก็มักจะมีอาหารเหลือมากกว่าเสมอ เด็กผู้ชายคนนั้นกำลังเห็นการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาของเขา เขาจะต้องบอกกับแม่ของเขาอย่างแน่นอนเกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่พระเยซูทำกับอาหารกลางวันเล็กน้อยที่แม่จัด เตรียมสำหรับเขา นี่จะเป็นสิ่งที่เขาจะไม่มีวันลืมเลย

CC 6-5 พวกสาวกแจกอาหาร

ไม่นานนักเหล่าสาวกทุกคนก็กำลังนำอาหารไปให้ประชาชนเร็วเท่าที่พวกเขาสามารถเดินกลับไปกลับมาบริเวณเนินเขาแห่งนั้น ครั้นแล้วครั้งเล่าที่พวกเขากลับมาเพื่อจะเอาอาหารเพิ่มมากขึ้น และมีขนมปังมากกว่าและปลา มากกว่ารอคอยพวกเขาอยู่เสมอขณะที่อาหารนั้นมาจากมือขององค์พระเยซูเจ้า เด็กผู้ชายคนนั้น เหล่าสาวก และประชาชนมองดูด้วยความประหลาดใจและอัศจรรย์ใจ นี่จะต้องเป็นพระเจ้าจริง ๆ ที่ทรงสร้างโลกและไม่ได้แขวนโลกไว้กับอะไรเลย เป็นสิ่งที่ยากสำหรับพระองค์ที่จะเลี้ยงคนมากมายด้วยขนมปังก้อนเล็ก ๆ ห้าก้อนและปลาเล็ก ๆ สองตัว สิ่งที่พระองค์ต้องการคือคนที่เต็มใจที่จะให้สิ่งที่มี

ทุกคนกินจนกระทั่งพวกเขากินไม่ได้อีก เด็กผู้ชายคนนั้นไม่เคยมีอาหารทานมากขนาดนี้ เขาจะไม่มีมากขนาดนี้ถ้าหากเขาทานอาหารกลางวันของเขาทั้งหมดด้วยตัวเขาเอง

เป็นการอัศจรรย์จริง ๆ ผู้ชายกว่าห้าพันคนบวกกับผู้หญิงและเด็กอีกที่ได้รับการเลี้ยงด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว

เด็ก ๆ รู้ใหม่ว่า สิ่งที่พระเยซูทำกับอาหารกลางวันของเด็กผู้ชายคนนั้น เป็นสิ่งที่พระเจ้ายังคงทำกับเงิน เวลา และของประทานที่เรามอบให้กับพระองค์ในปัจจุบันนี้ พระองค์นำสิ่งเล็กน้อยที่เรามีและเพิ่มทวีมากขึ้นด้วยวิธีการที่น่าอัศจรรย์เพื่อช่วยคนอื่นให้ได้ยินพระกิตติคุณ และได้รับการเลี้ยงดูด้วยความจริงของพระเยซู คืออาหารแห่งชีวิต

เมื่ออาหารมีอันเสร็จสิ้นแล้ว พระเยซูบอกสาวกของพระองค์ "ตอนนี้ให้เก็บรวบรวมเศษอาหารที่เหลือทั้งหมดเพื่อว่าจะไม่มีอะไรตกหล่น"

CC 6-6 เหล่าสาวกรวบรวมอาหารที่เหลือ

ดังนั้น พวกเขาเก็บอาหารเหลือได้สิบสองกระบุงเต็ม และนำอาหารนั้นขึ้นไปไว้บนเรือของพวกเขาบ้าง ขณะที่พระเยซูให้เหล่าสาวกรวบรวมอาหารทั้งหมด เราได้เรียนรู้จากเรื่องนี้ว่า ความสับสนวุ่นวายไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เราอาจถามว่า ถ้าพระคริสต์สามารถทำให้ขนมปังและปลาเพิ่มจำนวนมากขึ้นโดยการอัศจรรย์ได้แล้ว ทำไมถึงรบกวนให้เก็บอาหารที่เหลือ แต่พระเจ้าให้เรารู้ความคิดของพระองค์ในเรื่องนั้นขณะที่พระเยซูบอกเหล่าสาวกให้รวบรวมอาหารที่เหลือ

เราเรียนรู้ว่า พระเจ้าแห่งจักรวาลไม่สับสนวุ่นวายกับการทรงสร้างของพระองค์ เราจึงไม่ควรเป็นคนสับสนวุ่นวาย ในขณะเดียวกันเราไม่ควรมัวอาหารมากกว่าที่เราสามารถทานได้ แล้วก็เหลืออาหารไว้มากเพื่อจะโยนทิ้ง แล้วเกี่ยวกับสิ่งของต่าง ๆ ของเราล่ะ บางครั้ง เสื้อ รองเท้า ผ้าใบ และหมวกถูกทิ้งไว้ที่โรงเรียน ในโรงยิม หรือที่สนามบอล แล้วก็หาไม่พบ พระเจ้าต้องการให้เราเรียนรู้ที่จะดูแลเอาใจใส่สิ่งของของเราและระมัดระวังสิ่งของเหล่านั้น พระองค์ต้องการให้เราไม่เป็นคนสับสนวุ่นวาย บางครั้ง จักรยาน ลูกบอล ดั๊กตา และหนังสือถูกทิ้งไว้นอกบ้านและเสียไปเพราะถูกฝนและแสงแดด พระเจ้าทรงประทานสิ่งดี ๆ แก่เราเพื่อให้เรามีความสุข และพระองค์ต้องการให้เราดูแลเอาใจใส่สิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้กับเรา พระองค์บอกว่า ถ้าเราสัตย์ซื่อในการดูแลสิ่งที่เรามี พระองค์ก็สามารถไว้วางใจเราด้วยพระพรและความรับผิดชอบที่มากกว่าได้

สมมติว่าเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่มอบอาหารกลางวันให้กับพระเยซูพูดกับตัวเองว่า “ผมหิวมาก ผมเป็นเด็กผู้ชายที่กำลังโต และอาหารกลางวันนี้เป็นของผม แม่ของผมจัดเตรียมไว้ให้ผมและผมเป็นคนเอามาที่นี่ และผมต้องการอาหารนั้น ก็จะไม่มีความหมายอะไรกับการมอบอาหารนั้นให้คนอื่น นอกจากนี้ อาหารนั้นก็น้อยมากจนไม่สามารถทำอะไรได้กับประชาชนทั้งหมดนี้ ผมก็เพียงแค่ออกไปและกินอาหารนั้น” ถ้าหากเขาพูดอย่างนั้น เด็ก ๆ คิดว่าเขาจะได้เห็นการอัศจรรย์ของพระคริสต์เพื่อประชาชนทั้งหมดนั้นหรือเปล่า เด็ก ๆ ยินดีไหมที่เขามอบสิ่งที่เขามี แม้ว่าเขาจะไม่ได้มีมากนักก็ตาม

CC 5-7 การมอบทุกสิ่งของเราแด่พระคริสต์

องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการมากกว่าสิ่งที่เรามี นั่นคือ พระองค์ต้องการเรา พระองค์ยืนอยู่ที่ประตูใจของเราและพูดว่า “ลูกรัก จงมอบใจของลูกให้กับพ่อ” และพระองค์พูดไว้ในพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งว่า “จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า” พระเยซูต้องการให้ครูและเด็ก ๆ ถวายตัวของเรากับพระองค์ เช่นเดียวกับที่พระเยซูได้รับการถวายอาหาร กลางวันทั้งหมดของเด็กผู้ชายคนนั้น ถ้าฉันถวายตัวของฉันทั้งหมดให้กับพระองค์ นั่นหมายถึงความตั้งใจของฉัน ซึ่งส่วนนั้นของฉันเป็นส่วนที่ทำการตัดสินใจและเลือก ฉันต้องให้พระองค์เลือกแทนฉันในทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ในการถวายจิตใจของฉันให้กับพระองค์ ฉันต้องให้พระองค์ควบคุมความคิดและจิตใจของฉัน ตาของฉัน ซึ่งหมายถึงสิ่งที่ฉันมองดู อ่าน และการดูโทรทัศน์ รายการโทรทัศน์ในเชิงแนะนำที่ทำให้เราคิดถึงข้อคิดที่ผิดๆละ และรูปภาพที่คนอื่นพยายามชี้ให้เราดูซึ่งจะทำให้พระองค์ไม่พอพระทัยละ เราใช้ตาของเรามากแค่ไหนในการอ่านและศึกษาพระวจนะของพระเจ้า

หูของฉันควรเป็นของพระคริสต์ เพลงแบบไหนที่ฉันฟัง ฉันยอมให้หูของฉันฟังเรื่องตลกกลามกหรือคำขบขันนินทาและการตำหนิติเตียนคนอื่นหรือเปล่า ฉันฟังสิ่งที่จะช่วยฉันและทำให้ฉันเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งขึ้นหรือเปล่า

แล้วมือและเท้าของฉันละ เป็นของพระเยซูหรือเปล่า ฉันปล่อยให้เท้าของฉันพาฉันไปสถานที่ซึ่งพระองค์ไม่อยากไปหรือเปล่า สถานที่ซึ่งจะทำให้คำพยานของฉันถูกทำให้เป็นมลทินหรือไม่ หรือฉัน “เดินทาง” ไปกับกลุ่มคริสเตียน มือของฉันยุ่งอยู่กับการทำงานเพื่อพระองค์และรับใช้พระองค์หรือเปล่า

และเราต้องไม่ลืมริมฝีปากของเรา เราควรจะ
ระมัดระวังอย่างไรกับสิ่งที่เราพูดเมื่อริมฝีปากของ
เราได้ถวายให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เป็นสิ่งที่
ง่ายมากที่จะติดนิสัยใช้คำสบถสาบานและภาษาที่
น่าเกลียด บางครั้งเราพูดกับพ่อแม่และพี่ของเรา
อย่างขาดความเคารพนับถือโดยที่ไม่ได้คิด เรา
จำเป็นจะต้องทูลขอให้พระเจ้าช่วยเราให้ระมัดระวัง
คำพูดของเราอยู่เสมอ เพื่อทุกคนจะรู้ว่า เราเป็น
ของพระองค์โดยคำพูดที่แสดงความเมตตาและ
คำพูดที่ให้เกียรติซึ่งออกมาจากริมฝีปากของเรา

ดังนั้น เวลาเราพูดว่า “ใช่ ฉันถวายจิตใจของ
ฉัน คือทุกสิ่งทุกอย่างของฉันให้กับพระเยซู” เรา
ต้องหยุดและคิดอย่างจริงจังเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง
ซึ่งหมายความว่าเมื่อพระองค์ทรงเป็นที่หนึ่งและ
ปกครองอยู่ในจิตใจและชีวิตของเราในฐานะกษัตริย์
และองค์พระผู้เป็นเจ้า

บางทีเด็ก ๆ หลายคนได้
ต้อนรับพระเยซูเข้ามาในจิตใจ
แล้วในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด
แต่มีก็คนที่ร้องบทเพลงที่เป็น
คำอธิษฐานนี้อย่างจริงจัง และ
หมายความว่าตามนั้นอย่าง
แท้จริง

ข้ามอบทุกสิ่งแด่พระเยซู
มอบถวายด้วยความยินดี
ข้าจะรักและฟังพระเยซู
ต่อพระพักตร์ตลอดชีวิต
ข้าขอบถวาย
ข้าขอบถวาย
มอบถวายหมดแด่พระเยซู
พระผู้ช่วยประเสริฐ

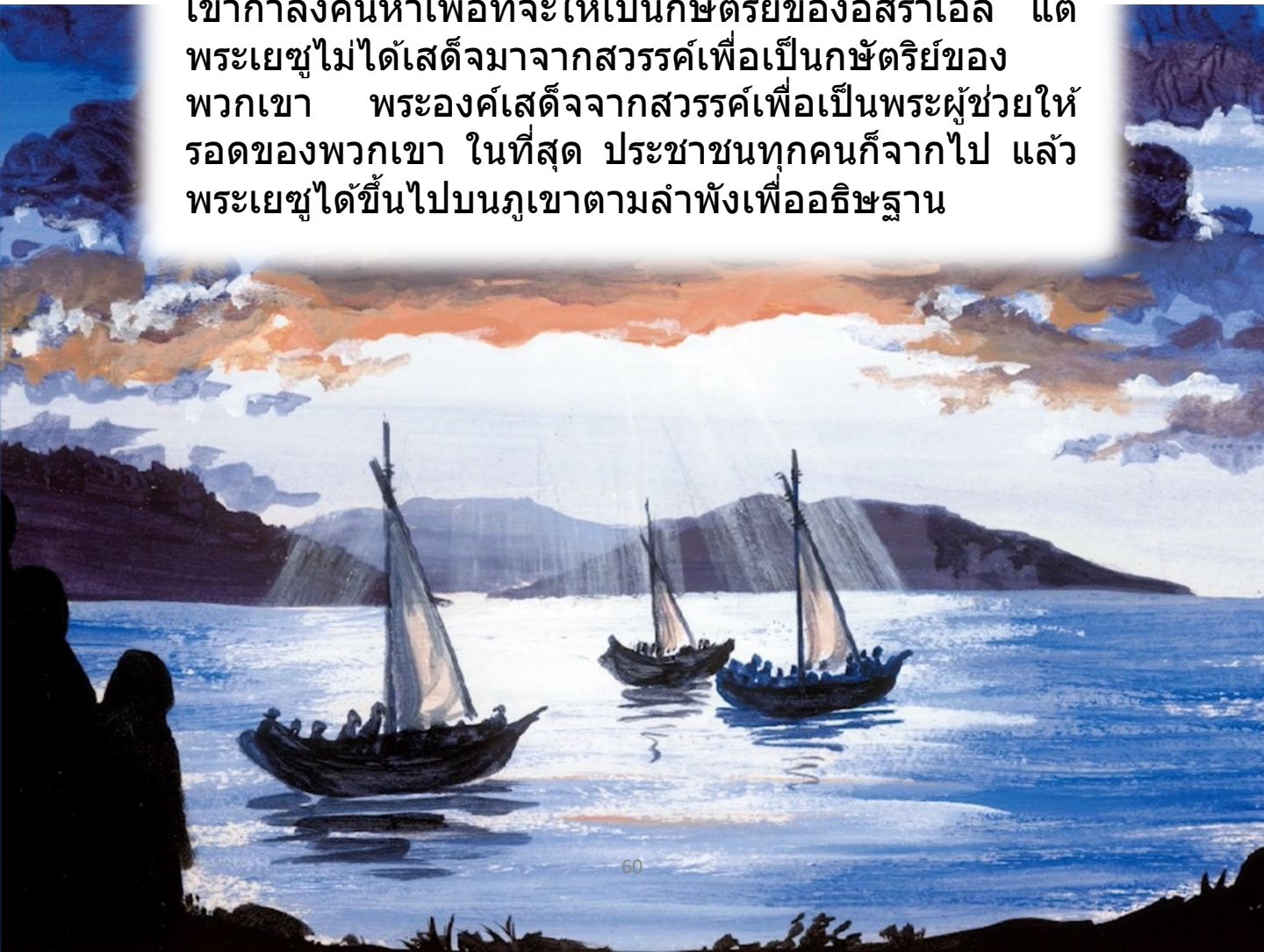

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ
มัทธิว 14:24-33; มาระโก 6:47-51; ยอห์น 6:16-21

บทที่ 7

CC 7-1 พระเยซูส่งฝูงชนกลับไป

หลังจากที่พระเยซูทรงเสร็จสิ้นการเลี้ยงอาหารฝูงชนกลุ่มใหญ่ด้วยอาหารกลางวันของเด็กผู้ชายคนนั้นแล้ว ก็ใกล้ถึงเวลาสิ้นสุดของวันแล้ว และอีกไม่นานก็จะมีมืด พระเยซูบอกสาวกของพระองค์ให้ลงไปบนเรือของพวกเขาและข้ามไปอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบขณะที่พระองค์ให้ประชาชนทุกคนเริ่มออกเดินทางกลับบ้าน บางคนยังไม่ค่อยเต็มใจที่จะจากไป เพราะพวกเขาต้องการที่จะตั้งพระเยซูให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาที่นั่น คนคนหนึ่งที่สามารถจัดเตรียมอาหารฟรีให้แบบนี้เป็นคนแบบที่พวกเขา กำลังค้นหาเพื่อที่จะให้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล แต่พระเยซูไม่ได้เสด็จมาจากสวรรค์เพื่อเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์เสด็จจากสวรรค์เพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ในที่สุด ประชาชนทุกคนก็จากไปแล้ว พระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน

CC 7-2 พระเยซูอธิษฐานอยู่บนภูเขาตามลำพัง

ที่นั่น ในความมืดบนภูเขา พระบุตรเริ่มพูดคุยกับพระบิดา “ถ้าพระเยซูเป็นพระเจ้า ทำไมพระองค์อธิษฐาน ไม่ใช่พระองค์จะพูดกับตัวพระองค์เองหรือ?” จำได้ไหมว่าพระเจ้าเป็นองค์ตรีเอกานุภาพ คือมีสามพระภาคในพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้น พระบุตรพูดคุยกับพระบิดา บ่อยครั้งที่เด็ก ๆ และครูพูดในใจของเราเอง พูดถึงสิ่งต่าง ๆ กับตัวเราเอง นั่นไม่ใช่เรื่องผิดปกติสำหรับเรา ดังนั้นจึงไม่ควรจะเป็นเรื่องผิดปกติที่พระบุตรจะพูดถึงสิ่งต่าง ๆ กับพระบิดา ค็นนั้นพระเยซูพูดอะไรกับพระบิดา เราไม่รู้ เพราะพระคัมภีร์ไม่ได้บอกเรา อย่างไรก็ตาม ในโอกาสอื่นเรารู้ว่า พระองค์พูดกับพระบิดาเกี่ยวกับวันนั้น เวลาที่พระองค์ คือพระบุตรจะไปสู่กางเขนเพื่อสละชีวิตของพระองค์เพราะความบาปของมนุษย์ และพระองค์อธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่จะมาเป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์

ขณะที่พระเยซู

อธิษฐานต่อไปเรื่อย ๆ ในคืนนั้น ดวงดาวพากันออกมา และกลางคืนก็สว่างเลยไป และขณะที่พระเยซูกำลังอธิษฐานอยู่บนภูเขา พวกสาวกกำลังพากันออกมอลำเลี้ยวของพวกเขายืนอยู่อย่างหนัก โดยหวังว่าอีกไม่นานพวกเขาจะพากันออกมายืนได้ไกลสักห้าหรือหกกิโลเมตรเพื่อให้ถึงชายฝั่งที่อยู่ตรงกันข้าม สักครู่หนึ่งทุกอย่างก็เรียบร้อยดี แต่เวลาที่เรืออยู่กลางทะเล ก็เกิดพายุที่รุนแรงพัดข้ามทะเลสาบมาทันที

CC 7-3 เหล่าสาวกอยู่ที่ทะเลท่ามกลางพายุ

ลมพายุได้หอบเอาคลื่นใหญ่กระแทกกับเรือ ทำให้เรือโคลงเคลงและหมุนไปทั่วทุกทิศ พวกสาวกกรรเชียงเรือสุดกำลังของพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่สามารถหันหัวเรือต้านกำลังแรงลมได้ เรื่อยังคงหมุนไปมาและโคลงเคลงอยู่ในทะเลเดือด และเป็นไปไม่ได้ที่จะแล่นฝ่าผืนน้ำผ่านพายุนั้น ซึ่งดูราวกับว่าพวกเขาจะหลงหายไปทะเล พวกสาวกหวาดกลัวว่าจะเสียชีวิต

พระเยซูยังคงอธิษฐานอยู่บนภูเขา แม้ว่าพระองค์จะไม่ได้อยู่ในเรือกับสาวกของพระองค์ พระองค์ก็รู้ว่าพวกเขากลับและต้องการพระองค์อยู่ในพายุนั้น พระองค์รู้เกี่ยวกับความยากลำบากและความเดือดร้อนทั้งหมดที่พวกเขากำลังมีอยู่ในความมืดพร้อมกับลมและน้ำที่เกรี้ยวกราด เพราะพระองค์ทรงรักพวกเขาและห่วงใยพวกเขา พระองค์ไปหาพวกเขาในพายุ พระองค์ออกจากภูเขาและลงมาที่ชายฝั่งทะเลสาบ พระองค์ไม่มีเรือ แต่พระองค์ไม่ต้องการเรือ พระองค์เพียงแค่เริ่มต้นเดินข้ามทะเลอยู่บนผืนน้ำ

CC 7-4 พวกเขามองเห็นใครบางคนกำลังตรงมาที่เรือ

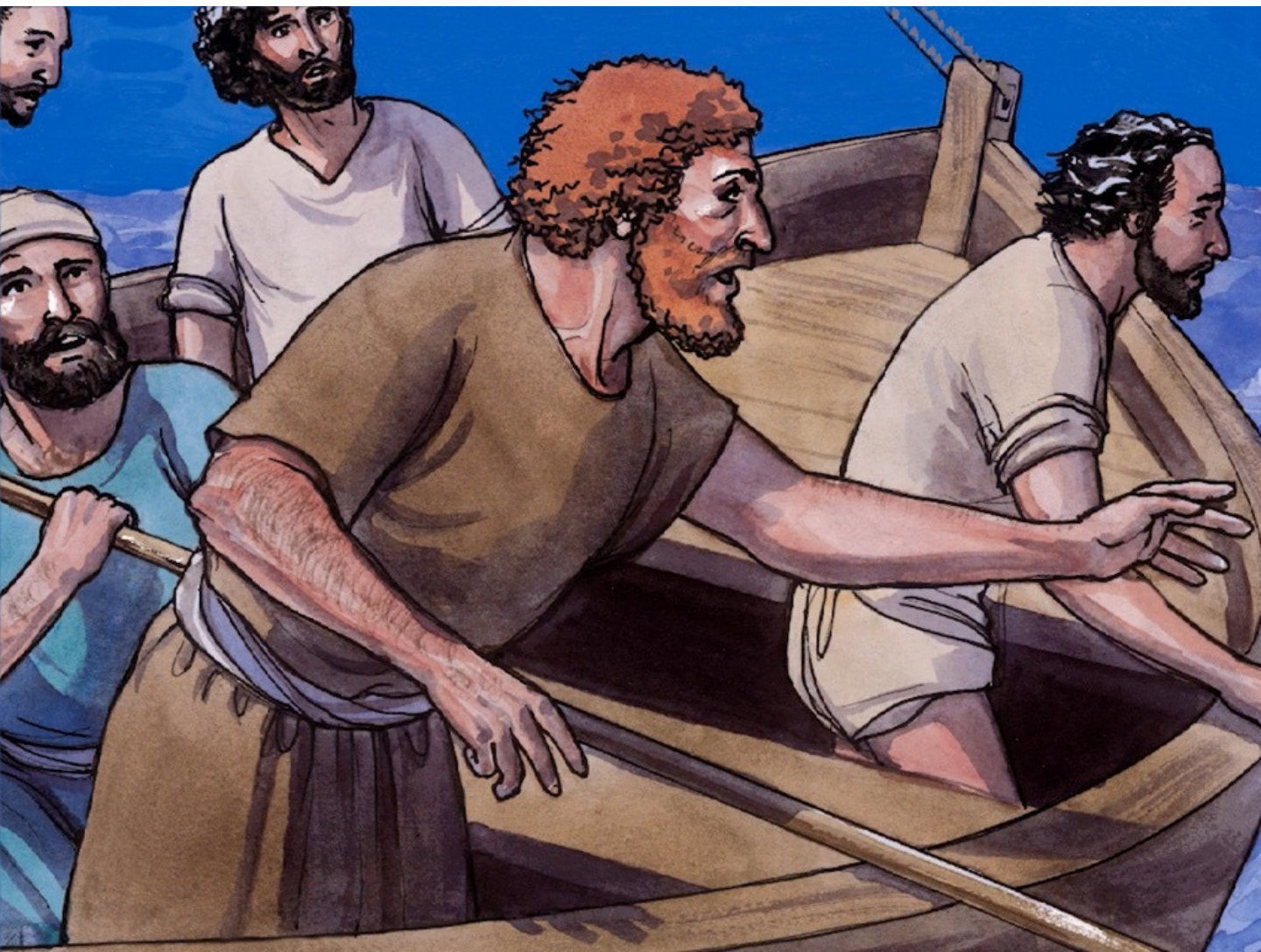
แสงสว่างวาบผ่านความมืดและความพรัมมัว และพวกเขาสาวกเห็นรูปร่างของคนกำลังตรงมาหาพวกเขา เดินอยู่บนน้ำ พวกเขาสาวกตกใจกลัวมาก พวกเขาสรุปว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเดินบนน้ำได้ น่าจะต้องเป็นทูตมรณะที่มาหาพวกเขา พวกเขาคิด ดังนั้น พวกเขาจึงกรีดเสียงร้องในความกลัวของพวกเขาที่กลัวความตาย “ต้องเป็นผีแน่ ๆ เลย”

ท่ามกลางเสียงพายุร้อง พวกเขาได้ยินคำพูดที่ปลอบโยนและให้ความมั่นใจว่า “อย่ากลัวเลย เป็นเราเอง” เป็นเสียงของพระเยซู พวกเขาแทบจะไม่เชื่อตาและหูของตัวเอง แต่พระเยซูออกมาอยู่ที่นั่น บนน้ำ โดยไม่มีเรือรองรับพระองค์ได้ยังไง ทำไม ท่านผู้นี้จึงสามารถเดินบนผิวน้ำได้

CC 7-5 เปโตรขอให้พระคริสต์บอกให้เขามาหา

บุคคลที่อยู่บนน้ำเคลื่อนเข้ามาใกล้เรือมากขึ้น เวลา
นี้พวกเขาสามารถมองเห็นพระองค์ได้อย่างชัดเจน ใช้
เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจริง ๆ สาวกทุกคนพากันตื่นเต้นมาก
พระเยซูมาหาพวกเขาในเวลาที่พวกเขาต้องการพระองค์
มาก เปโตรตื่นเต้นมากเป็นพิเศษ ทำไมพระเยซูจึงเดินบน
น้ำได้เรียบเหมือนกับเดินอยู่บนพื้นดิน ความเชื่อของเป
โตรเพิ่มขึ้นและเขาคิด "ถ้าพระเยซูมีฤทธิ์อำนาจที่จะเดิน
บนน้ำแล้ว พระองค์ก็มีฤทธิ์อำนาจที่จะทำให้ข้าเดินบนน้ำ
ได้ด้วย และข้าจะถามพระองค์ว่า ข้าจะเดินบนน้ำไปหา
พระองค์ได้ไหม" เปโตรรู้ว่า ถ้าพระเยซูมีฤทธิ์อำนาจมาก
พอที่จะเดินบนน้ำ พระองค์ก็สามารถประทานฤทธิ์อำนาจ
อย่างเดียวกันแก่เขาได้อย่างแน่นอน ดังนั้นเปโตรจึงร้อง
ออกมาว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าหากเป็นพระองค์จริง ๆ แล้ว
ขอทรงบอกให้ข้าพระองค์เดินไปหาพระองค์บนน้ำ"

พระเยซูเรียก “มาซิ เปโตร” สาวกคนอื่น ๆ ฝ้าดูขณะที่เปโตรปีนขึ้นไปที่กาบเรือและเริ่มเดินบนน้ำตรงไปหาพระเยซู ในคำคืนเช่นนี้ที่ทะเลเต็มไปด้วยคลื่นใหญ่ จำเป็นจะต้องมีความเชื่อเพื่อที่จะไปหาพระเยซูได้ และเปโตรมีความเชื่อตราบใดที่ตาของเขายังคงมองอยู่ที่พระเยซู ความเชื่อของเขาอยู่ในพระผู้ทรงสร้างทะเลภูเขา และจักรวาลทั้งสิ้น และเมื่อความเชื่อมา ความกลัวก็จะจากไป

“นี่เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์จริง ๆ” เปโตรคิดขณะที่เขาก้าวเท้าแรกของเขาไปบนน้ำ “ผมกำลังเดินอยู่บนน้ำ เหมือนกับพระเยซู พวกท่านที่เป็นสาวกทุกคน มองดูผมซิ นี่เป็นสิ่งที่แปลกอย่างไม่น่าเชื่อ ข้างใต้นี้เป็นน้ำลึกจริง ๆ และคลื่นเหล่านั้นใหญ่โตน่ากลัวจริง ๆ ที่ข้างนอกบนน้ำนี้มีพายุหนักทีเดียว

ขณะที่เปโตรเริ่มมองไปรอบ ๆ ทะเลที่ปั่นป่วน เขาคิดว่า “ถ้าเกิดว่าคลื่นใหญ่ราวกับภูเขาเหล่านั้นกระแทกถูกผมและผมไม่สามารถยืนอยู่กับที่ได้ล่ะ” นี่เป็นความคิดที่รบกวนใจมาก และเปโตรก็เริ่มเกิดความสงสัย เขากำลังอ่อนแอและเดินเซไปมาอย่างเชื่องช้าด้วย

**CC 7-6 เปโตร
เริ่มจมลงไป
ทันทีที่
แสงแห่งความ
สงสัยสาดส่อง
เข้ามาในจิตใจ
ของเขา เปโตร
ก็เริ่มจมลงไป**

“พระองค์เจ้าข้า โปรดช่วย
ข้าพระองค์ด้วย” เขาตะโกนออก
ไปด้วยความตื่นตกใจกลัวมาก
ทันใดนั้น พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์
ของพระองค์ออกไปและดึง
เปโตรขึ้นมาจากน้ำ ขณะที่พระองค์
ดึงเขาขึ้นมา พระเยซูบอกว่า “โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย ทำไม
เจ้าจึงสงสัย”

พระเยซูช่วยให้เปโตรกลับลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง และเดิน
บนน้ำไปด้วยกันไปทีเรือ พระเยซูและเปโตรขึ้นไปอยู่บนเรือ
กับสาวกคนอื่น ๆ ขณะที่พวกเขาขึ้นไปในเรือ ลมก็หยุดพัด
และคลื่นทะเลก็กลับสงบทันที

CC 7-7 ทะเลสงบ

จากพายุก่ที่พัดกระหน่ำอย่างหนัก เวลาที่เปลี่ยนเป็นความสงบอย่างสมบูรณ์ เป็นสิ่งที่แทบจะไม่น่าเชื่อเลย พวกสาวกนั่งอยู่ที่นั่นด้วยความอัศจรรย์ใจและตกใจกลัวกับการอัศจรรย์ที่พวกเขาเพิ่งจะพบเห็นมา พระเยซูและเปโตรเดินบนน้ำมาที่เรือ และพายุก่ที่พัดกระหน่ำอย่างหนักกลับกลายเป็นความสงบอย่างสมบูรณ์ เวลาที่ความกลัวของพวกเขาหายไป แล้ว สิ่งต่อมาที่พวกสาวกรู้ก็คือ พวกเขาเงยหน้าขึ้นและพวกเขาก็มาอยู่ที่ชายฝั่งใกล้กับเมืองคาเปอร์นาอุม

ทำไม สิ่งทั้งหมดนี้ตั้งแต่ต้นจนจบจึงเป็นการอัศจรรย์ พวกเขาคุกเข่าอยู่ต่อหน้าพระเยซู พวกเขานมัสการพระองค์พร้อมกับอุทานออกมาว่า “แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

การนำไปประยุกต์ใช้

ขณะที่พวกเขาสาวกอยู่ท่ามกลางพายุและทะเลที่ปั่นป่วน พร้อมกับเรือของพวกเขา กำลังจะพลิกคว่ำจากแรงของคลื่นทะเลและพวกเขาลมลงในความลึกของทะเล เช่นเดียวกับในชีวิตคริสเตียนของเราหลายครั้งเวลาที่เรารับความเดือนร้อน มีปัญหา ผิดหวัง และท้อถอย เราก็กเกิดความสงสัยว่า พระเยซูสิ้นเราหรือเปล่า และพระองค์ห่วงใยหรือไม่ว่า มรสมชีวิตกำลังโหมกระหน่ำเราให้ล้มลง เราก็คคิดว่า "โอ การพยายามดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าจะมีประโยชน์อะไร ฉันไม่สามารถเดินร่นต่อสู่ผ่านสิ่งเหล่านี้ไปได้ตามลำพัง"

แต่ขอให้จำไว้ว่า เวลาที่พวกเขาสาวกตกอยู่ในอันตรายมากที่สุด พวกเขา "เห็นพระเยซูกำลังเดินบนทะเลเข้ามาใกล้เรือ" พวกเขามองเห็นพระองค์ได้ด้วยตา และเราสามารถมองเห็นพระองค์ได้โดยความเชื่อ และพระองค์ทรงสัญญากับเราว่า ในความเดือดร้อน และทุกข์โศกของเราทั้งสิ้น พระองค์ทรงห่วงใย พระองค์ทรงรักเรา และพระองค์ทรงสนใจเรา พระองค์บอกเราว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันมีชัยของเรา" นี่เป็นพระสัญญาที่น่าอัศจรรย์จริง ๆ

สิ่งที่เกิดขึ้นที่ทำให้เปโตรจมลงไปในน้ำคืออะไร คือเวลาที่เขาละสายตาของเขาจากพระเยซูและเริ่มมองไปที่พายุรอบ ๆ ตัวจนกระทั่งความกลัวเข้ามาในจิตใจของเขาและความเชื่อของเขาล้มเหลว

ในพายุแห่งชีวิตและการทดลองทุกอย่างที่ซาตานเหวี่ยงเข้าใส่เรา เราสามารถพึ่งพระเยซูเพื่อความปลอดภัยของเราได้ พระองค์ทรงสามารถทำให้พายุของเราสงบลง และช่วยให้เราเดินอยู่เหนือพายุแห่งชีวิต เราสามารถมีความเชื่อมากในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ยิ่งใหญ่

www.freebibleimages.org
www.pixabay.com